

تلفون نومروسی : یک اوغلی ۹۸۱
اداره خانه سی : غلطه پنجشنبه بازاری صاعقیلر خاننده ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :
آریستووولوس د. خریستیدیس

'Ολιγον Πολυα

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

<p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ</p> <p>✉ ΓΡΑΦΕΙΑ Κ ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16 Ἄριθμ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ : 981, Ρέγα.</p>	<p>ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ</p> <p>Ἐσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 30 Ἐξωτερικὸν ἔτησίᾳ φρ. 10 ἑξάμην. » 20 ἑξάμην. » 6</p> <p>ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ</p> <p>Ἐσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 54 Ἐξωτερικὸν . . . φρ. 18</p> <p>ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ</p>	<p>ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ</p> <p>ΔΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΝΟΝΤΑΙ</p> <p>Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.</p>
--	---	--

no 268 30

Ὁ λιμὴν τῆς Σαλονίκης μετὰ τοῦ Λευκοῦ Πύργου.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Η ΠΛΕΙΑΣ

Ἡ πλειὰς τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν, ὡς ἐν ἠθικῷ στερεώματι, προβάλλει ἐν τῇ ἀποστολικῇ περικοπῇ τῆς αὐριον.

Λέγει ὁ Ἀπόστολος:

— Ἐνδύσασθε, ὡς ἐκλεκτοὶ τοῦ Θεοῦ ἄγιοι καὶ ἠγαπημένοι, σπλάγγνα οἰκτιρμῶν, χρηστότητα, ταπεινοφροσύνην, πραότητα, μακροθυμίαν, ἀνεχόμενοι ἀλλήλων καὶ χαρίζόμενοι ἑαυτοῖς, ἐὰν τις πρὸς τινα ἔχη μομφήν... ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις τὴν ἀγάπην, ἥτις ἐστὶ σύνδεσμος τῆς τελειότητος.

Ἀληθῶς, ἀν θελήσῃ τις νὰ ζήσῃ τὴν κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον ζωὴν, ἀν θελήσῃ νὰ ζήσῃ ζωὴν τριαύτην, δι' ἧς καὶ ὠφέλιμος εἰς τοὺς ἄλλους, ἀλλ' ἐν ταύτῃ καὶ εἰς ἑαυτόν, καὶ χρηστὸς κοινωνικὸς παράγων νὰ εἶναι, ὀφείλει νὰ ἐξασκῇ τὰς ἀρετὰς ταύτας: τὴν ἐλεημοσύνην, τὴν χρηστότητα, τὴν ταπεινοφροσύνην, τὴν πραότητα, τὴν μακροθυμίαν, τὴν ἐπιείκειαν, τὴν ἀγάπην.

Ἄν παρατηρήσῃ τις καλῶς, μεταξὺ τῶν ὡς ἄνω ἀναφερομένων ἀρετῶν αἱ περισσότεραι εἶναι ἐξωτερικαὶ ἀρεταί, εἶναι, ἀλλὰ ἰσχυρῶς, ἀρεταὶ ἐκδηλούμεναι κατὰ τὰς σχέσεις τοῦ ἀτόμου πρὸς τὸν περιβάλλοντα ἐξωτερικὸν κόσμον. Μὴ ἀπορῶμεν. Ὁ ἐξωτερικὸς κόσμος, ὁ περιβάλλων ἡμᾶς διηλεκτῶς, εἶναι ἡ λυθία λίθος τῆς καρδίας μας καὶ ἐκ τοῦ τρόπου, μεθ' οὗ κανονίζομεν τὰς πρὸς αὐτὸν σχέσεις μας διαφαίνεται καὶ τὸ βάθος τῶν ἀρετῶν μας τῶν ἐνδομύχων καὶ ἐσωτερικῶν.

Αἱ ἀρεταὶ δυνατόν νὰ ἐνυπάρχωσιν εἰς τὴν καρδίαν, ἀλλὰ τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν θὰ διαπιστώσῃ ὁ τρόπος τῆς ζωῆς μας, ἢ, κάλλιον, ὁ τρόπος τῆς συμπεριφορᾶς μας πρὸς τοὺς ἄλλους. Ἄν οἱ τρόποι μας εὐταί φανερόνωσι στέρησιν τῆς ἐκδηλώσεως τῶν ἀρετῶν τούτων, τὰ πάντα μᾶς πείθουσιν, ὅτι οὐδ' αἱ ἀρεταὶ αὐταὶ ἐνοικοῦσιν ἐν ἡμῖν.

Ἄλλ' ἀν αἱ ἀρεταὶ αὐταὶ δύνανται νὰ καταστήσωσιν ἐφικτὴν τὴν τελειότητα τοῦ ἀνθρώπου, ἢ ἀγάπη, ὑπὲρ πάσης, κοσμεῖται μετὰ τὴν προσωνομίαν «σύνδεσμος τῆς τελειότητος». Καὶ δικαίως. Καθὼς, ἀνευ τῆς συνεκτικῆς δυνάμεως, τὰ σώματα ὄλα, ὀργανικὰ καὶ μὴ, θὰ κατέρρευον καὶ θ' ἀπεσυνετίθεντο, οὕτω καὶ ἀνευ τῆς ἀγάπης αἱ ἄλλαι ἀρεταὶ δὲν δύνανται εὐτε καὶ νὰ ἐννοηθῶσιν. Ἡ ἀγάπη εἶναι ἐκείνη, ἥτις ἐξαγνίζει, εὐτως εἰπεῖν, τὴν βάσιν τῶν ἀρετῶν. Διότι ἀρετὴ, μὴ ἔχουσα ἐλατήριον τὴν ἀγάπην, ὑποκρισία καὶ δολιότης, πλάνη καὶ φαινακισμὸς προδίδεται καταφώρως.

Τὴν ἔμπρακτον ἐκδήλωσιν τῶν ἀρετῶν τούτων συνιστᾷ ὁ Ἀπόστολος. Δὲν εἶναι τι ἐκ τῶν εὐχερῶν. Ἡ ψυχὴ ἔχει νὰ παλαίσῃ ἐν τῇ ἐκτελέσει των πρὸς ἑαυτὴν καὶ τὴν περιβάλλουσαν ἀντίδρασιν. Ἐν τούτοις ὀφείλει νὰ πράξῃ τοῦτο. Ἴδου ἀγὼν εὐγενῆς μετὰ τὴν γλυκύτερον τῶν ἀθλῶν, τὴν εὐδαιμονίαν τὴν ἀληθινὴν τοῦ ἀτόμου, τὴν εὐδαιμονίαν τὴν πραγματικὴν τῆς ὀλότητος.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΗΣ ΘΕΡΜΑΣΤΡΑΣ

Ὅριστικῶς εἰσῆλθομεν εἰς τὴν κυριαρχίαν τῆς Ἡθερμάστρας, ἡ ὁποία ἐπὶ μίαν ὀλόκληρον ἐποχὴν ποῦ μὲν ἔμενε σιωπηλὴ καὶ περιφρονημένη εἰς τὴν γωνίαν τῆς, ποῦ δὲ εἶχεν ἐκλεῖψει καὶ ἀπὸ αὐτὴν ἐντελῶς, τώρα, μετὰ τὴν ὑγρασίαν τοῦ ὑπαίθρου, μετὰ τὴν ψυχὴν του, μετὰ τὰς πρῶτας χιονοβελάς, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κυριαρχίαν τῆς καὶ εὐφροσύνην, περιποιημένη, προσφιλής, ἐπιδεικνύει μετὰ αὐταρέσκειαν γυναικὸς τὴν χάριν τῆς καὶ τὴν ἰσχύν τῆς.

Ἡθερμάστρα! Καὶ ποῖος θὰ ἀρηθῆ τὸ μεγαλεῖον τοῦ ζωντανοῦ αὐτοῦ ἐπίπλου, αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον καθ' ὅλην αὐτὴν τὴν περίοδον συντελεῖ εἰς τὴν ἐξαρσίν ὄλων τῶν ἄλλων ἐπίπλων, πραγμάτων καὶ προσώπων;

Αὐτὴ δίδει ζωὴν εἰς τὴν ὀμίλιαν, αὐτὴ φωτίζει ἐν ἔργον τέχνης, αὐτὴ ἀναδεικνύει τὴν τουαλέτταν τῆς κυρίας καὶ τὴν ὠχρορρόδιον καλλονὴν τῆς δεσποινίδος, αὐτὴ, τέλος, μᾶς δίδει τὸν ἀληθινὸν τόνον τοῦ καθ' ἑνός.

Ἄλλως τε, ποῖος εἰμπορεῖ νὰ προσέξῃ εἰς τὴν λικνιστικὴν «νυκτιφιδίαν» τοῦ Σοπέν, ἔστω καὶ ἀν παίζεται τελείως καὶ ἀπὸ ροδόκινα δάκτυλα, ὅταν τὸ ῥίγος διατρέχῃ τὴν ῥάχιν του; Ποῖος θὰ ἔχῃ τὴν ἀπολαυστικὴν ἀνεσίαν νὰ θαυμάσῃ τὸ ἐπιμελὲς ντεκελιτὲ τῆς κυρίας, ὅταν τὸν θωπεύῃ ἢ παγερὰ ἀμρόσφαιρα; Καὶ ποῖος, ὀσοιδήποτε φλύαρος καὶ ἀν εἶναι, θὰ ἔχῃ τὸ θάρρος νὰ ὀμιλῇ εἰς ἕνα σαλόνι, ὅπου ὁ ἐξερρευνητὴς εἰμποροῦσε νὰ εὐρῇ τὸ ἀληθινὸν σημεῖον τοῦ πόλου;

Ἄλλὰ τί λέγω; Ἡθερμάστρα εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς εὐρίσκειται μίαν βαθμίδα ὑψηλότερα καὶ ἀπὸ τὴν οἰκοδόμοιαν. Εἶναι ἀνωτέρα καὶ αὐτῆς τῆς βασιλείας τῶν αἰθουσῶν, πρὸ τῆς ὁποίας εἰ πάντες ὑποκλίνονται. Παρατηρήσατε καὶ θὰ τὸ ἀντιληφθῆτε.

Εἶναι γνωστὸν, ὅτι καὶ ἡ μᾶλλον στοιχειώδης εὐγένεια ἐπιβάλλει νὰ χαιρετηθῇ πρῶτον ἢ οἰκοδόμοιαν ὑπὸ τοῦ ἐπισκέπτου πρὸ παντός ἄλλου χαιρετισμοῦ καὶ ὀμιλίας. Τὸν κανόνα αὐτὸν ὄλοι προσπαθοῦν νὰ τηρήσωσιν ἐπιμελῶς. Ἐν τούτοις προσέξτε, ὅταν ἐμβαίη εἰς ἐπισκέπτῃς — καὶ ὁ μᾶλλον λεπτὸς καὶ ὁ μᾶλλον ἐξευγενισμένος — ἀπὸ κρῦον ὑπαίθρου εἰς θαλαπρᾶν αἰθουσαν. Πρὸ τοῦ ἀκόμη συναντήσῃ τὴν οἰκοδόμοιαν, πρὸ τοῦ καταθέσῃ εἰς αὐτὴν τὰ σέβη του, ὀρμεμφύτως, ἐξ ἐνοσίχτου, ἐξ ἐπιβολῆς, ἀν θέλετε, στρέφει τὰ βλέμματά του πρὸς τὴν λάμπουσαν θερμάστραν καὶ ἡ ἐκφρασίς τοῦ προσώπου του λαμβάνει ἐκδήλωσιν βουθυτάτης εὐγνωμοσύνης καὶ λατρείας πρὸς αὐτὴν, τὴν δὲ ἐλικρινεῖται τῆς ἐκδηλώσεως ταύτης δὲν θὰ εὐρετε εἰς καμμίαν ἄλλην τοῦ ἰδίου ἐκδήλωσιν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐπισκέψεως πρὸς καμμίαν κυρίαν τοῦ σαλονικοῦ, ἔστω καὶ πρὸς τὴν ὠραιότεραν.

Αὐτὸ ὅσον εἶναι ἀληθές, εἶναι καὶ πικρὸν διὰ τὰς κυρίας μας, φαίνεται. Αὐταί, αἱ ὁποῖαι δὲν ἀνέχονται οἷδὲ τὴν παραμικροτέραν παραγκώνισιν ἀπὸ τὰς ὀμοίας των, πῶς νὰ ὑποχωρήσωσιν πρὸ τῆς θερμάστρας, τῆς ὁποίας ἡ γοητεία εἶναι τόσον ἐπιβάλλουσα;

Καὶ ἡ γοητεία αὐτὴ μὴ νομίστε, ὅτι ἐξασκεῖται εἰς τὸν ἐπισκέπτῃν μόνον κατὰ τὴν εἰσοδὸν του εἰς τὸ σαλόνι. Ὄχι. Καὶ εἰς τὰς στιγμὰς τῆς τρυφερωτέρας ὀμιλίας, καὶ κατὰ τὸ ζωηρότερον σημεῖον τῆς συναναστροφῆς, ὀπότε τὸ πνεῦμα, ἡ χάρις, ἡ καλλονὴ διαλάμπει, καὶ οἱ μᾶλλον ὠραιοπαθεῖς καὶ εὐαίσθητοι θὰ εὐρουν τὸν τρόπον νὰ στραφοῦν πρὸς τὴν λάμπουσαν θερμάστραν, καθὼς στρέφονται τὸ βλέμμα πρὸς μίαν χαριτωμένην συνομιλήτριάν των.

Τί σημαίνει αὐτό; τί ἄλλο, παρὰ τὴν ἐπιρροὴν τῆς θερμάστρας, τὴν ἀφιλονεικτοῦ καὶ ζωηρὰν καὶ ὑπὲρ τὴν γυναῖκα αὐτὴν;

Ἡ γυνή, ἡ ὁποία δὲν παραδίδει ποτὲ τὸν θρόνον τῆς καὶ τὴν ἐφ' ἑαυτῆς προτίμησιν εἰς κανένα, μετὰ πολλὴν πικρίαν ἔφερε τὴν κατάστασιν αὐτὴν. Δὲν ἐξεδήλωσε βεβαίως εἰς κανένα τὸς σκέψεις τῆς καὶ τὴν θλίψιν τῆς, ἀλλ' εἰργάσθη, καὶ τὴν φροῶν αὐτὴν εἰργάσθη μετὰ σύστημα, μετὰ μέθοδον, μετὰ ἐπιμονὴν, μετὰ τὰ ὁποῖα τὴν ὠτίλισαν ἢ ἄμυνα τοῦ ἀτόμου τῆς, ἢ συντήρησις τοῦ κλονιζομένου θρόνου τῆς ἐπιρροῆς τῆς.

Εἰργάσθη συστηματικῶς, διὰ νὰ ἐκτοπίσῃ τὴν θερμάστραν. Ἄλλὰ πῶς θὰ ἐτόλμα νὰ κάμῃ αὐτό, ὅταν ἐξω τὸ κρῦν διατρέχῃ τοὺς δρόμους καὶ εἰ χιονοφιλάδες πίπτουν πυκταί; Ὅχι ἦτο τόλμημα παράφορον. Ἐν τούτοις δὲν ἀπεδείχασεν, ἐπέμεινε καὶ ἐπέτυχεν.

Ἡ γυνὴ ἐν τῷ προσώπῳ τῆς προόδου ἐφεύρε τὴν «κεντρικὴν θερμάνωσιν».

Μερικοὶ τεφροὶ σαλῆνες, κρυμμένοι σχεδὸν ὀπίσω ἐνός ἐπίπλου, διαχέουν τὴν θαλαπρᾶν, χωρὶς νὰ ἐλκύουν τὸ μάτι, χωρὶς νὰ ἐκπέμπουν γοσσαγεῖς φλόγας, χωρὶς νὰ ἐξασκοῦν, τέλος, τὴν ἐπιρροὴν τῆς θερμάστρας.

Ἡ γυνὴ καὶ τὴν φροῶν αὐτὴν ἐνίκησεν.

Ἄλλ' ἡ γοητεία τοῦ καλοριφέρ δὲν ἐγενικεύθη καὶ ἡθερμάστρα κυριαρχεῖ ἀκόμη ὅπου εὐρίσκειται.

Καὶ δὲν κυριαρχεῖ μόνον διὰ τῆς θαλαπρᾶς, τὴν ὁποῖαν διαχέει. Αἱ γοσσαὶ φλόγες, τὰς ὁποίας ἐκπέμπουν τὰ ξύλα τῆς — εἴτε ξύλα διψαλέας φηγῦ, εἴτε ξύλα ὀρειοβίου ἐλάτης, εἴτε λεπτὰ ξύλα εὐόδου ροδῆς — ὀμοιάζουν ὡς ζωνταῖα φύλλα, τὰ ὁποῖα οἱ κορμοὶ αὐτοὶ οἱ νεκροὶ καὶ οἱ κρυμμένοι κλάδοι ἀναδίδουν, λαμβάνοντες μίαν — τὴν ὑστάτην, πλὴν τελειότεραν — διακόσμειν, πρὸ τοῦ μεταβληθῶσιν εἰς τέφραν.

Διὰ μίαν στιγμὴν τὸ δένδρον νομίζει κανεὶς, ὅτι ἀναζῆ. Ἀναβλαστάνει ὀχι βέβαια εἰς φύλλα, ἀιθη καὶ καρπούς, ἀλλὰ εἰς φλόγας, αἱ ὁποῖαι τὸ στολίζουσιν διὰ τελευταίαν φροῶν, πρὶν τὸ μεταβῆναι εἰς τέφραν κόνιν.

Ἡθερμάστρα λοιπὸν μᾶς δίδει τὴν εὐκαιρίαν νὰ θαυμάσωμεν τὴν τελευταίαν αὐτὴν περίοδον τοῦ δένδρου μετὰ ὄλας τὰς γοσσαὶς ποικιλίας, τὰς ὁποίας παρουσιάζουσιν αἱ φλόγες κυμαινόμεναι, ποικιλλοῦσαι, ἐναλλάσσουσαι εἰς δύναμιν, εἰς ἐντασιν, εἰς χρώματα.

Καὶ ἀν εἰς τὴν γοητείαν αὐτὴν τῶν φλογῶν προσθέσῃ τις καὶ τὴν διαλαίπουσαν ἐκπυροσκόρησιν τῶν ξύλων, ἡ ὁποία διακόπτει τὸν μονότονον θροῦν τοῦ ἀέρος διὰ μέσου τῆς κηκλιδαίτης θύρας τῆς, θὰ λάβῃ τὴν ἰδέαν, ὅτι ἡθερμάστρα δὲν εἶναι κατὰ ἄψυχον ἐπίπλον καὶ ἀδρανές, ἀλλὰ μίαν ζωὴν, μίαν ὑπαρξίν, μίαν ὀργανικὴν ὄντοσιν μετὰ πάθη τῆς, μετὰ αἰσθηματὰ τῆς, μετὰ τὴν φιλοσοφίαν τῆς.

Μία καίουσα θερμάστρα εἶναι μίαν ψυχὴν φλεγομένην. Μετὰ αὐτὴν εἰμπορεῖ τις νὰ περάσῃ πολλὰς συντροφευμένας ὄρας, τὰς ὁποίας μετὰ καὶ ἄλλο κόσμημα, ἐπίπλον ἢ βιβλίον εἰμπορεῖ νὰ περάσῃ.

— Εἶσαι μόνος;

Αὐτὰ τὰ λόγια μὲ εἶπε κάποιος φίλος μου, ποῦ με εἶδεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου νὰ κάθημαι ἔμπρὸς εἰς τὴν θερμάστραν.

— Ὄχι, τοῦ εἶπα εὐθύς.

Ἄλλ' ἐπειτα ἐντράπηκα διὰ τὸ ψεῦδά μου.

Ἐν τούτοις ἐξ ἐμφύτου εἶχα δίκαιον.

Μοῦ ἐκράτει συντροφιὰ, χωρὶς νὰ τὸ ξεῦρω, ἡθερμάστρα μεν.

Ε. Κ. Μ.

ΑΙ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΑΙ

Ήσαν δίδυμοι, ἦσαν ὠραῖαι καὶ θελκτικαὶ ὠνομάζοντο Μάρθα καὶ Μαργαρίτα.

Ὁ πατήρ των, γέρον πλέον, ἀποσυρθεὶς ἀπὸ τὸς ἐργασίας του πρὸ πολλοῦ, ἔζη, ἀφ’ ἧς ἡμέρας ἐχῆρευσε, εἰς τὴν ἐπαυλιν αὐτοῦ, μακρὰν πάσης κινήσεως καὶ τύρβης.

Εἰς τὸ περιβάλλον λοιπὸν αὐτὸ τὸ ἤρεμον αἱ δύο ἀδελφαὶ ἀνεπτύσσοντο ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς γηραιᾶς δρυὸς, τοῦ πατρὸς των.

Ἄλλὰ, καίτοι ἀδελφαί, καὶ μάλιστα δίδυμοι, καίτοι ἔτυχον τῆς ἰδίας μορφώσεως καὶ ἀνατροφῆς, ἐν τούτοις διέφερον κατὰ τὸν χαρακτήρα πολὺ: ἡ Μαργαρίτα ἦτο ζωηρὰ καὶ ἀπερίσκεπτος ἡ Μάρθα γλυκεῖα, ὄνειροπόλος καὶ σοβαρὰ. Ἡ Μαργαρίτα ἐπεδίωκε ζωηρῶς τὰς τέρψεις τῆς ἡλικίας της, ἐνῶ ἡ Μάρθα δὲν ἐτέρπετο, ἀν δὲν ἠδύνατο τὴν εὐτυχίαν της νὰ τὴν μεταδώσῃ καὶ πρὸς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι τὴν περιεστοίχιζον.

Κατὰ τὸ διάσημα τῆς παιδικῆς ἡλικίας των εἶχον ὡς φίλον καὶ σύντροφον τῶν παιγνιδίων των τὸν Γεώργιον, υἱὸν γειτόνου γεωκλήμονος.

Ὁ Γεώργιος εἶχε σχεδὸν τὴν ἰδίαν ἡλικίαν τῶν ἀδελφῶν ἐκείνων, ἡ δὲ γειτνίασις τῶν πατρικῶν κτημάτων τὸν ἔκαμε νὰ συναντᾶται καθ’ ἐκάστην μετ’ αὐτῶν.

Τὰ ἔτη ἐν τούτοις παρήρχοντο καὶ ὁ νέος ἔπρεπε νὰ μειωθῇ εἰς τὴν πρωτεύουσαν, διὰ νὰ τελειώσῃ τὰς σπουδὰς του. Το ἔκαμε, καὶ μετὰ πάροδον πέντε ἐτῶν ἐπανῆλθεν εὐτυχῆς. Ἐν τούτοις εὗρε τὴν οἰκογένειαν τῶν δύο ἀδελφῶν τεθλιμμένην. Ὁ πατήρ των δύο ἀδελφῶν εἶχε τυφλωθῆ.

Ἡ Μάρθα ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ δυστυχήματος τοῦ πατρὸς της: ὑπῆρξεν ἡ πιστὴ τὸν σύντροφος. Καθημένη παρ’ αὐτόν, προσεπάθει νὰ ποικίλῃ τὴν ζωὴν τοῦ γέροντος: καὶ νὰ τὸν κάμῃ νὰ λησμονῇ τὴν σωματικὴν του ἀναπηρίαν. Καὶ ὄντως, ὁ γέρον πατήρ, χάρις εἰς τὴν ἀφωσιωμένην Μάρθαν, διήρχετο γλυκυτάτας ἡμέρας. Κάποτε ἔστενοχωρεῖτο, καὶ ἀφορμὴ τούτου ἦτο ἡ σκέψις, ὅτι ἡ κόρη του, χάριν αὐτοῦ, ἔστερεῖτο τῆς ἐλευθερίας της, ἀλλ’ ἡ Μάρθα μετὰ τὰ πειστικώτερα καὶ στοργικώτερα λόγια τὸν ἐπειθεν, ὅτι τοῦτο ἀπετέλει δι’ αὐτὴν τὴν μεγαλειότεραν τέρψιν.

Ὅταν ὁ Γεώργιος ἐπέστρεψεν, εὗρε τὰς δύο ἀδελφὰς θελκτικὰς καὶ ὠραίας. Εἰς τὰ βάρη τῆς ψυχῆς του ἔτρεφε τὸν πόθον, ὅπως μία ἐξ αὐτῶν γίνῃ σύντροφος τοῦ βίου του. Ἄλλὰ ποῖα ἐκ τῶν δύο; Ὁ Γεώργιος ἐβλεπεν, ὅτι αἱ δύο νεάνιδες ἦσαν ἐξ ἴσου ὠραῖαι, ἐξ ἴσου ἀνεπτυγμέναι. Τὰς ἠγάπα δι’ ἴσης ἀγάπης, ἀλλ’ ἔπρεπε νὰ ἐκλέξῃ. Πῶς θὰ ἔκαμνε τοῦτο ἐπιτυχῶς;

Ὁ Γεώργιος ἔμεινε ἀναποφάσιτος. Τέλος, βλέπων τὴν ἀφωσίωσιν τῆς Μάρθας πρὸς τὸν πατέρα της, ἐσκέφθη:

— Ἡ ἀφωσιωμένη κόρη θὰ εἶναι καὶ ἀφωσιωμένη σύζυγος: ὅταν ἡ καρδιά μάθῃ ν’ ἀγαπᾷ καὶ νὰ λατρεύῃ, δὲν δύναται νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸν δρόμον της αὐτόν.

Ἐκλινε λοιπὸν ὑπὲρ τῆς Μάρθας καὶ ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν πατέρα της τὴν χεῖρά της.

Ἡ κόρη ἐδέχθη, ἀλλ’ ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μὴ ἀπομακρυνθῇ διόλου ἡ Μάρθα καὶ ὁ Γεώργιος ἀπὸ τὴν ἐπαυλιν ἐκείνην, τὸ προσφιλεῖς ἐνδιαίτημα τοῦ τυφλοῦ γέροντος. Ὁ Γεώργιος ἐδέχθη καὶ ἡ Μάρθα ὑπεσχέθη εἰς τὸν πατέρα της, ὅτι τόσον κατὰ τὴν μνηστείαν, ὅσον καὶ κατὰ τὴν νέαν ζωὴν τοῦ συζυγικοῦ βίου, πάντοτε θὰ τῷ εἶναι ἡ ἀφωσιωμένη θυγάτηρ καὶ ἡ γλυκεῖα παρηγορία του.

Μετὰ τὴν ἀμοιβαίαν συγκατάθεσιν, αἱ προετοιμασίαι διὰ τὸν γάμον ἤρχισαν. Ἄλλὰ κατὰ τὴν χαρὰν τῆς μελλούσης ἀποκαταστάσεώς της ἡ Μάρθα παρετήρησεν, ὅτι ἡ Μαργαρίτα, ἧτις συνήθως ἦτο φαιδρὰ καὶ διαχυτικὴ, ἀπὸ τινος κατέστη σκυθρωπὴ καὶ τεθλιμμένη. Ἀπέφευγε τὴν συναναστροφὴν τῆς ἀδελφῆς της καὶ ἐκλειστο ὡρας ὀλοκλήρους εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ὅταν δ’ ἐξήρχετο αὐτοῦ, παρ’ ὅλας τὰς προφυλάξεις της, δὲν ἠδύνατο ν’ ἀποκρούσῃ, ὅτι ἔκλαυσεν. Ἐν τούτοις ἡ Μάρθα δὲν παρετήρησε μόνον αὐτό. Καὶ ὁ πατήρ της ἀκόμη ἦτο σκυθρωπὸς καὶ περίλυπος.

— Πῶς λοιπὸν, ἐσκέφθη, ἡ εὐτυχία μου θὰ βυθίσῃ εἰς θλίψιν δύο ὑπάρξεις δι’ ἐμὲ ἀγαπητάς;

Αὐτὸ θὰ ἦτο τρομερὰ δοκιμασία διὰ τὴν Μάρ-

θαν, διὰ τὴν κόρην ἐκείνην, τῆς ὁποίας ἡ εὐτυχία δὲν ἦτο πλήρης, ἀν ἐξ αὐτῆς δὲν ἠδύνατο νὰ μοιράσῃ καὶ εἰς τοὺς περὶ αὐτήν.

Μαζὶ μετὰ τὰς ἄλλας ὁμοιότητες, τὰς ὁποίας εἶχον αἱ δύο ἀδελφαί, καταπληκτικὴ ἦτο προσέτι καὶ ἡ ὁμοιότης τῆς φωνῆς.

Μίαν ἡμέραν ἡ Μάρθα εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πατρὸς της μετὰ ἕν ὠρισμένον πρόγραμμα.

— Καλημέρα, Μάρθα, τῇ λέγει ὁ τυφλὸς γέρον, τείνων τὴν χεῖρα.

— Πατέρα μου, ἀπήντησεν ἡ κόρη, τεταραγμένη διὰ τὸ ψεῦδος, τὸ ὅποῖον ἠτοίμαζεν εἶμαι ἡ Μαργαρίτα.

— Ἄ! χωρὶς ἄλλο ἡ Μάρθα θὰ με ξεχάσῃ πειά, ἐπανέλαθεν ὁ πατήρ: δι’ αὐτὴν ἀρχίζουσ ἄλλαι ἀπολαύσεις. Τοῦ λοιποῦ, παιδί μου, σὺ θὰ εἶσαι ἡ μόνη μου συντροφιά.

— Μὰ, πατέρα, ἡ Μάρθα δὲν θὰ σὰς ἀφήσῃ.

— Τὸ πιστεύεις καὶ σὺ αὐτό; Τοῦ Γεωργίου τὸν χαρακτήρα τὸν ξέρω: καμμιὰ φορὰ δὲν θὰ στέρξῃ νὰ μείνῃ ἐδῶ, θὰ πείσῃ καὶ τὴν γυναῖκά του καὶ θὰ μ’ ἐγκαταλείψῃ.

— Θὰ εἶμαι ὁμοῦς τότε ἐγὼ πλησίον σας.

— Εἶναι ἄλλο πρᾶγμα. Εἶσαι καὶ σὺ καλὴ, Μαργαρίτα μου, ἀλλ’ ἡ Μάρθα εἶχε πλέον ἀποκτήσει τὴν ἰκανότητα νὰ με τέρπῃ καὶ νὰ με κάμῃ νὰ λησμονῶ. Ὅταν ἡ Μάρθα εἶναι κοντὰ μου, τὸ βλέπεις, ξεχνῶ τὴν δυστυχίαν μου. Ποῖος ξέρει; Ἴσως αὐτὸς ὁ χωρισμὸς μου κοστίσῃ ἀκόμη καὶ τὴν ζωὴν!...

Ἡ ὁμιλία ἐξηκολούθησε μετὰ τὸν πατέρα καὶ τῆς κόρης. Δι’ αὐτῆς ἡ Μάρθα κατῴρθωσε νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὰς σκέψεις καὶ τοὺς φόβους τοῦ πατρὸς της, ὅταν δὲ ἀπεσύρθη, ἤρχισε νὰ σκέπτεται:

— Ἐὰν ἀκούσω τὴν καρδίαν μου καὶ κάμω τὸν γάμον αὐτόν, συνεπέρανε τέλος, θὰ γίνω εὐτυχῆς καὶ θὰ καταστήσω καὶ ἄλλον εὐτυχῆ, ἀλλὰ θὰ δυστυχίσουν ἐξ αἰτίας μου δύο ὑπάρξεις: ὁ πατέρας καὶ ἡ ἀδελφὴ μου...

Ἡ Μάρθα ἔλαβε τότε τὴν ἀπόφασίν της.

Τὴν ἐπομένην λαμβάνει ἰδιαιτέρως τὸν Γεώργιον καὶ τῷ λέγει:

— Φίλε μου, ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν εἶχα λάβει τὴν ἀπόφασιν νὰ σὲ ὁμιλήσω, ἀλλ’ ἐδίσταζον: σήμερον τὸ κάμνω. Ἐσκέφθην ὠρίμως καὶ κατέληξα, ὅτι ἠπατήθητε εἰς τὴν ἐκλογὴν σας.

— Τί θέλετε νὰ εἰπῆτε μ’ αὐτό;

— Σεῖς ἀγαπᾶτε τὴν κίνησιν, τὸν κόσμον, τὴν κοινωνικότητα: δι’ ἐμὲ ἡ μόνωσις εἶναι προσφιλεῖς. Τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν ἀναμένετε ἀπὸ ἐμὲ, δὲν θὰ τὴν εὗρετε. Ἐξήτασα τὴν καρδίαν μου. Δὲν τρέφω πρὸς ὑμᾶς ἔρωτα, ἀλλὰ μόνον ἀδελφικὴν ἀγάπην. Νυμφευθῆτε τὴν Μαργαρίταν, ἡ ὁποία σὰς ἀγαπᾷ.

— Ἡ Μαργαρίτα μ’ ἀγαπᾷ; ἠρώτησε κάπως τεταραγμένος ὁ Γεώργιος.

— Μάλιστα, Γεώργιε, καὶ εἶναι ἡ μόνη, ἡ ὁποία εἰμπορεῖ νὰ σὰς καταστήσῃ εὐτυχῆ.

Ἐν τῷ μεταξύ ἐμβῆκεν ἡ Μαργαρίτα εἰς τὸ δωμάτιον.

— Ἐλα, ἀδελφούλα μου, τῆς λέγει ἡ Μάρθα, ἐξηγήθηκα μετὰ τὸν Γεώργιον, τοῦ εἶπα τὴν ἐπιθυμίαν μου, ἐκεῖνος [ἐπέισθη... Μαργαρίτα μου, σ’ ἀγαπᾷ] καὶ ζητεῖ τὴν συγκατάθεσίν σου...

— Μὰ ὁ πατέρας; ἠρώτησεν ἡ Μαργαρίτα.

— Ἀναλαμβάνω νὰ τὸν πείσω ἐγὼ, ἀπήντησε μετὰ μειδίαμα ἡ Μάρθα.

Ἡ χαρὰ, ἡ ἀπροσδόκητος τῆς Μαργαρίτας χαρὰ, ἦτο ἀνεκλάλητος, καὶ μέσα εἰς τὴν χαρὰν της δὲν διέκρινε τὴν θλίψιν, τὴν ὁποίαν ἐκρυπτε βαθειὰ μέσα εἰς τὴν ψυχὴν της ἡ Μάρθα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ γέροντος, καλοῦντος τὴν προσφιλεῖ τὴν Μάρθαν.

— Ἠρώτησε νὰ μοῦ ἔλθῃς σήμερον, τῆς εἶπε μειδιῶν ὁ γέρον.

— Ναι, πατέρα, διότι ἤμουν πολὺ ἀπησυχολημένη: Ἐστερέωσα τὴν εὐτυχίαν δύο ὑπάρξεων ἀγαπητῶν δι’ ἐμὲ: τὴν εὐτυχίαν σας καὶ τὴν εὐτυχίαν τῆς Μαργαρίτας.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, βιαστικὰ, ὡσεὶ φοβουμένη μὴ τὴν ἰδῆ ὁ πατήρ της, ἡ Μάρθα ἐσπόγγισεν ἐν δάκρυ.

Ἦτο τὸ δάκρυ τῆς αὐταπαρνήσεως.

(R. Miquel)

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

Η ΘΕΡΜΑΝΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ

Ἄν ὁ παρελθὼν αἰὼν καυχᾶται, ὅτι παρέστη εἰς τὸν θρίαμβον τοῦ ἀτμοῦ, ὁ σημερινὸς δύναται δικαίως νὰ καυχήθῃ, ὅτι ἐδημιούργησε τὴν ἀποθέωσιν τοῦ ἠλεκτρισμοῦ.

Ἄν ἐξαιρέσωμεν τὰς ποικιλωτάτας ἐφαρμογὰς τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, τὰς ὁποίας χειρίζεται ἡ ἐπιστήμη, βιομηχανικῶς ὁ ἠλεκτρισμὸς παρέχει φῶς καὶ κίνησιν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα. Ὅλα τὰ εἶδη σχεδὸν τοῦ φωτισμοῦ ἀντικαθίστανται διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ πλέον καὶ ἀντὶ ἄλλων κινήσεων μέσων, ὁ ἠλεκτρισμὸς χρησιμοποιεῖται εὐχερέστατα.

Μένει μία ἀπαίτησις τῆς ἀνθρωπότητος: ἡ διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ θέρμανσις. Μέχρι σήμερον ἡ ἀνθρωπότης ἐθερμαίνετο μετὰ ξύλα, μετὰ ἀνθρακας, μετὰ λιθάνθρακας καὶ ἄλλας ὀρυκτὰς ὕλας. Διὰ τὴν τούτοις τὴν δι’ αὐτῶν θέρμανσιν νὰ μὴ ἀντικαταστήσῃ ὁ ἠλεκτρισμὸς; διὰ τὴν νὰ μὴ ἔχωμεν εἰς τὸ δωμάτιόν μας τὴν ἠλεκτρικὴν θέρμανσιν μας, ὡς ἔχομεν τὸν φωτισμόν, καὶ εἰς τὸ μαγειρεῖόν μας διὰ τὴν νὰ μὴ ψήνωμεν τὰ φαγητά μας διὰ τοῦ ἰδίου μέσου;

Ἡ ἐπιστήμη ἐμελέτησε καὶ ἐκ τῶν μελετῶν τούτων προέκυψαν τρία συστήματα, φέροντα ἕκαστον τὸ ὄνομα τοῦ ἐφευρέτου των. Ἐκ τούτων ἀποδεικνύεται εὐχερῶς, ὅτι τὸ ἠλεκτρικὸν ρεῖμα δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ καὶ εἰς θέρμανσιν. Τὰ δύο ἐκ τῶν συστημάτων αὐτῶν ἀρμόζουν μᾶλλον εἰς τὴν βιομηχανικὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, ὡς εἰς τοὺς ἠλεκτρικοὺς κλιβάνους, ἐνθα ἀναπτύσσεται μεγάλη θερμότης, μόνον δὲ τὸ σύστημα Ζουλ φαίνεται κατάλληλον διὰ τὰς οἰκιακὰς χρήσεις.

Ὁ τρόπος τῆς παραγωγῆς θερμότητος διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, συνίσταται εἰς τὴν μεταβολὴν τῆς ἠλεκτρικῆς δυνάμεως εἰς θερμικὴν ἐνέργειαν καὶ τοῦτο διὰ τῆς διόδου τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος διὰ μέσου εἰδικῆς ἀντιστάσεως, ἧτις δυνατὸν νὰ εἶναι μὴ μεταλλικὴ, μεταλλικὴ, ἢ ἀνάμικτος.

Αἱ μὴ μεταλλικαὶ ἀντιστάσεις παράγονται διὰ λεπτῶν νημάτων ἀνθρακος, τοποθετημένων εἰς ampoule μὴ περιέχουσιν ἀέρα, ἀλλ’ ἀδρανές τι ἀέριον, τοῦ ὁποίου ἔργον εἶναι νὰ μειώσῃ τὴν φωτεινὴν λάμψιν τοῦ σύρματος καὶ νὰ ἀντανακλᾷ ἐν ταύτῳ μέρος τῆς παραγομένης θερμότητος. Ἀντικαθιστῶσι πολλάκις τὸν ἀνθρακα διὰ μίγματος, ὅπερ δὲν τήκεται εὐκόλως.

Αἱ μεταλλικαὶ ἀντιστάσεις χρησιμοποιοῦνται ἀφθονώτερον καὶ συνίστανται εἰς μέταλλα δύστηκτα. Ὅσον δὲ διὰ τὰς ἀνάμικτους ἀντιστάσεις, οὗτοι προκαλοῦνται διὰ νικελίου, χρωμίου, πλατίνης, ἢ διαφόρων ἀλάτων, πάντων τούτων καλῶν ἀγωγῶν τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, μετὰ ἀργίλου, γραφίτου, αἵτινα εἶναι κακοὶ ἀγωγοὶ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ.

Τὸ ρεῖμα, διερχόμενον διὰ τῶν ἀντιστάσεων τούτων, παράγει θερμότητα ἰσχυρὰν καὶ τὴν θερμότητα ταύτην καλοῦμεθα νὰ χρησιμοποιήσωμεν δι’ ὅλας τὰς οἰκιακὰς χρήσεις.

Διάφοροι εἰδικοί, μελετήσαντες τὸ ζήτημα, εὐζήσκουσι πολλοὺς λόγους νὰ προτιμῶσι τὴν διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ θέρμανσιν ὡς καλλιτέραν, ἀφοῦ πρὸς τοὺς ἄλλοις δὲν μειώνει, ὡς τὰ ἄλλα εἶδη τῆς θέρμανσεως, τὰς θερμικὰς ἰδιότητας τῶν τροφῶν. Ἄλλ’ ἀκόμη ἡ ἠλεκτρικὴ θέρμανσις δὲν ἐγενικεύθη καὶ τοῦτο, διότι στοιχίζει περισσότερον πάσης ἄλλης. Ὅταν χρησιμοποιηθῶσιν οἱ ποταμοί, οἱ καταρράκται καὶ παντοῖαι ἄλλαι φυσικαὶ δυνάμεις πρὸς παραγωγὴν ἠλεκτρισμοῦ, τότε οὗτος θὰ εἰσέλθῃ γενικῶς εἰς ὅλα τὰ σπιτία ὄχι μόνον ὡς κίνησις καὶ φῶς, ἀλλὰ καὶ ὡς θερμότης.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΗΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

ΤΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΑ

ΟΛΗ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ

ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑΙ

Οὐδὲν ἀπλούστερον, θὰ ὑποθέσθε, τοῦ νὰ λαμβάνετε μίαν ἐπιστολήν ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν, ἀπὸ πλὴν μακρυνὴν συγγειήν, φίλον ἢ ἀνταποκριτήν σας. Μαλισιὰ, ἀπλούστατον καὶ πολὺ ὠρσίον, ὅπως τὸ κατήντησεν ἡ σημερινὴ ταχυδρομικὴ τελειότης. Σκεφθῆτε ὅμως, ὅτι πρὸ πνήνηκα ἀκόμη χρόνων, διὰ νὰ σταλῆ μία ἐπιστολή εἰς ἀπόστασιν δώδεκα σημερινῶν ὥρῶν, ἐχρηιάζοντο ὅκτω ἡμέραι καὶ πρὸ ἐκατὸν ἐτῶν δὲν ἐφθάνεν ἕνας μὴν χωρὶς νὰ εἶναι ἀσφαλὲς ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ἐφθάνεν ἡ ἐπιστολή ὅπου ἀπηρθύνετο. Πρῶτη κἀποία πολὺ ἀτελής ταχυδρομικὴ ὑπηρεσία εἶχε συστηθῆ εἰς τὴν Εὐρώπην περὶ τὰ 1500, ἀλλὰ μόνον διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ βασιλέως, ἀργότερον δέ, κατὰ τὸ 1670, πρῶτην φορὰν ταχυδρομεία ἐλειτούργησαν καὶ διὰ τὸ δημόσιον ἐφηρμόσθη τὸ ζύγισμα, ἡ πληρωμὴ τοῦ ταχυδρομικοῦ τέλους καὶ ἡ διανομὴ ἐπιστολῶν δι' ἐπὶ τούτῳ ὀρισθέντων ταχυδρομικῶν διανομέων.

Ἐθεωρήθη δὲ τοῦτο κατὰ ἐκτάκτως μέγα καὶ παραδοξότατον, ἀφοῦ ἡ κυρία Σεβινιέ ὡς ἐξῆς ἀναφέρει τὰς ἐντυπώσεις της: «Τὶ θαῖμα εἶφινταστον! Νὰ σὰς φέρῃ τὴν ἐπιστολήν σας ἀπὸ τὴν μίαν εἰς τὴν ἄλλην πόλιν ὁ τιμωτάτος ἐκείνος τύπος τοῦ διανομέως, σφραγισμένην καὶ ὅπως τὴν παραδώσατε! Ἀληθινὰ μεγίστη εὐεργεσία».

Σημειώσατε δέ, ὅτι, πρὸ τῆς λειτουργίας τῆς τοιαύτης πρωτογόνου ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας, ἡ ἐπιστολή, ὅπως καὶ παρ' ἡμῖν, παρεδίδοτο εἰς τὸ πρῶτον πλησίον καφενεῖον, ὅπου θὰ ἤρχειτο νὰ τὴν παραλάβῃ ὁ γνωστός ἀμαριστής, χωρὶς καμμίαν εὐθύνην, ἂν χαθῆ αὕτη, διὰ τὴν ὁποίαν ἐν τούτοις ἀδρότατα πολλάκις ἐπληρώνετο καὶ ἀπὸ τὸν ἀποστολέα καὶ ἀπὸ τὸν παραλήπτην. Πολλὰ ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς ταύτας κατέληγον μὲ τὴν ἐξῆς παρατήρησιν: «Πιστεύω νὰ τὴν λάβῃς ἐκτός ἐάν εἶσαι ἄτυχος». Καὶ ἐν ἄλλο παρόμοιον δὲν ἐξεφράζετο διὰ τὴν τυχὸν ἀπώλειαν καὶ τῆς πλέον περὶ τάλαντου ἐπιστολῆς.

— Τί ἐγίνετο εἰς τὰ κιβώτια.

Ὅταν πρῶτην φορὰν ἔγεινε χρῆσις τῶν ταχυδρομικῶν κιβωτίων ἀνὰ τὰς οἰκίας καὶ τὰ κεντρικὰ μέρη, εἶχαν ληφθῆ πλὴν αὐστηρὰ καὶ ἀγρυπνα μέτρα, διότι τὰ κιβώτια ἐγέμιζον κάθε μέρος ἀπὸ ἔγγραφα, μὲ τὰ ὅπερ ἦτο δυνατόν καὶ ἀφόβως νὰ ἀπευθύνῃ κανεὶς κατὰ σφοδρὰν ὕβριν ὅπου ἤθελε. Διὰ τοῦτο ἡ ἀστυνομία κατ' ἀρχὰς ἐμπροσθεν κάθε κιβωτίου εἰσῆς καὶ φρουρὸν, ὁ ὁποῖος ἐξηκρίβωνε τὴν ταυτότητα τοῦ πλησιάζοντος εἰς αὐτό, ἀργότερον δέ, τεταγμένως μόνιμος ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος, πρῶτον ἐλάβανε γνῶσιν τῶν ἐπισήμων δηλωτικῶν ἐγγράφων τῆς ιδιότητος τοῦ ἐρχομένου πρὸς τὸ κιβώτιον καὶ ἐπειτα ἐξεκλείδωνεν αὐτό, εἰς τὸ ὁποῖον παρουσία του ἐφράζετο ἡ ἐπιστολή.

— Αἱ πρόσοδοι καὶ αἱ περιπέτεαι των.

Τὰ πρῶτὰ ἀτελῆ ταχυδρομεία ἰδρύθησαν ἀπὸ ἰδιώτας, ὑπὸ τῶν ὁποίων καὶ ἐξεμεταλλεύοντο. Ἀλλ' ἀπὸ τοῦ 1653 βλέπομεν, ὅτι αἱ κυβερνήσεις ἀνέλαβον τὴν ἰδρυσιν καὶ τὴν λειτουργίαν ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας εἰς διαφόρους χώρους τῆς Εὐρώπης. Πρῶτον τοιοῦτον ταχυδρομεῖον εἶναι τοῦ Σαμωσῆ, τὸ ὁποῖον, ἀγορασθὲν ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως ἀντὶ 26 χιλ. φρ., ὀργανωθὲν δὲ συστηματικῶς καὶ τακτικῶς λειτουργήσαν, ὅσον ἦτο δυνατόν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἀπέφερε καθαρὸν κέρδος 50 χιλ. φράγκων.

Μετ' ὀλίγον ἤρχισαν τὰ ταχυδρομεία νὰ δέχωνται καὶ ἀποστολὴν χρημάτων καὶ ἄλλων πολυτίμων ἀντικειμένων, πρῶτα τὸ ὅποιον ἐκέντησεν τὴν ὄρεξιν πολλῶν ληστῶν, οἱ ὁποῖοι προσέβαλαν οὐχὶ σπανίως ταχυδρομικὸς συνοδείας καὶ ἐλήστευσαν ὅτι ἤδραν εἰς αὐτάς. Πρῶτην φορὰν προσεβλήθη ὑπὸ ληστῶν εἰς τὴν Λῶν τὸ ταχυδρομεῖον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον διήρπασαν πολλὰ χρήματα καὶ ἄλλα μεγάλας ἀξίας πράγματα.

Φοβερωτάτην ὁμως ἐπίθεσιν ἐδέχθησαν τὰ ἰσπανικὰ ταχυδρομεία, μὲ προφανῆ κίνδυνον σφαγῆς τῶν συνοδεύοντων αὐτά. Τόσον μάλιστα βέβαιος

ἦτο ὁ θάνατος αὐτῶν, ὥστε τοὺς συνοδεύοντας τὰ ἰσπανικὰ ταχυδρομεία ἀπὸ μίαν πόλιν εἰς ἄλλην τοὺς ὠνόμαζον *καταδικασμένους εἰς θάνατον*.

Ὅστε ἦτο ὠρισμένον τὸ ταχυδρομικὸν τέλος, διότι τοῦτο ἐπληρώνετο ἀναλόγως τῶν ἀποστάσεων. Ἀργότερον ὠρίσθη δι' ἐκάστην ἀποστολήν ἐπιστολῆς ἡμισυ φράγκον, τῷ δὲ 1876 τὸ ἐν Βίρνη διεθνὲς συνέδριον τῆς ταχυδρομικῆς ἐνώσεως, μαζὶ μὲ ἄλλα θεσπίσματα, ἐψήφισεν καὶ τὴν σημερινὴν κοινὴν δι' ὅλα τὰ ταχυδρομεία διατίμησιν τοῦ ταχυδρομικοῦ τέλους.

— Ταξιδεύοντα ταχυδρομεία.

Ἐπερωκάνεαι, σιδηρόδρομοι, ἰδιαίτερα ταχυδρομικὰ ἀτμόπλοια, ταχυδρομικὰ αὐτοκίνητα καὶ ἄλλα μέσα συγκοινωνίας θὰ συγκεντρώσουν ἐπιστολάς καὶ μυριάδας ἄλλας ταχυδρομικῶν δειγμάτων εἰς τὴν κεντρικὴν ἔδραν τῶν ταχυδρομείων. Σωστός ἴλιγγος καταλαμβάνει καὶ τὸν πλέον ὑπομονητικόν, ὅταν ἀπεισῆ τὴν λαβυρινθώδη κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀγίνονται ὅλα τὰ πρὸ ὀλίγου ἀπὸ περῶτον τῆς γῆς μεταφερόμενα ἐκεῖ. Ἀλλ' ἰδοὺ οἱ εἰδικοί τεταγμένοι ὑπάλληλοι, οἱ ὁποῖοι ἐντὸς ὀλίγου ὅλου ἐκείνον τὸν ἄμορφον ταχυδρομικὸν ὄγκον θὰ τὸν μεταβάλουν μὲ ζηλευτὴν ταξιδίτησιν καὶ μὲ πρωτοφανῆ ἀκριβείαν. Σωσταὶ μάγισσαι ὅπως ἐκείναι εἰς τὴς κηρύθρας των ἀγίνουσι τὸ πρῶτον τῆς ἐργασίας των καὶ οὗτοι εἰς τὰ ἀπειροπληθῆ ἐνώπιόν των τετράγωνα διαμερῶματα θὰ μοιράσων τὸς ἀμνηστῆτους φακέλους, τὰ δέματα, τοὺς κυλίνδρους καὶ ὅτι ἄλλο πρέπει νὰ περάσῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας των.

Ἄλλοι παρέκει θὰ γραμματοσημάνουν ὅσα ἐξ αὐτῶν δὲν ἔχουν διόλου ἢ φέρουν ἑλλιπῆ γραμματόσημον. Ἡ ἐργασία αὕτη γίνεται μὲ εἰδικὰ μηχανήματα μὲ τὰ ὁποῖα ἕνας ὑπάλληλος ἡσυχώτατος, καθήμενος πρὸ τοῦ μηχανήματος τούτου, εἶναι δυνατόν εἰς τὸ λεπτόν τὰ γραμματοσημάνη ἑκατὸν ἕως ἑκατὸν πενήντα ἐπιστολάς ἢ δέγματα. Ἐντὸς δύο ὥρῶν τὸ πολὺ ἔχει τελειώσῃ κάθε ἐργασία, τὰ δὲ εἰδικὰ αὐτοκίνητα, τὰ λεωφορεία καὶ οἱ διανομῆς, περὶ ἢ ἐπὶ ποδηλάτου, ἀρχίζουν τὴν διανομὴν.

Ἡ ταξιδίτησις τῆς λαβυρινθώδους ταύτης ἐργασίας γίνεται ἀκόμη δυσκολωτέρα εἰς τὰ ταξιδεύοντα ἀτμόπλοια καὶ τοὺς σιδηροδρόμους, εἰ ὁποῖοι πρόκειται νὰ ἀφήσων ταχυδρομεῖον εἰς διαφόρους πόλεις ἢ λιμένας. Εἰδικὰ βαγόνια ἢ ἰδιαίτεροι αἵθουσαι τῶν ἀτμοπλοίων εἶναι διασκευασμένοι ὅπως οἱ πορόμοιοι αἵθουσαι τοῦ κεντρικοῦ ταχυδρομείου. Ἡ ἐργασία ἐδῶ εἶναι ἀπιστεύτως πνευρωμένη καὶ ὅπως εἰδικῆ περὶ ταχυδρομείων πραγματεία ἀναφέρει, οἱ τεταγμένοι εἰς τὰ ταξιδεύοντα ταχυδρομεία ὑπάλληλοι πρέπει νὰ ἔχων ἀντοχὴν σιδερένια, μάτια Λυγρὸς, ταχυδακτυλοφυγίαν πιθήκου καὶ εὐκίνησιαν ἀκροβάτου. Ἡ ταχύτης, μὲ τὴν ὁποίαν φεύγει ὁ σιδηροδρόμος ἢ τὸ ἀτμόπλοιο, δὲν ἐπιτρέπει καμμίαν ἄργοπορίαν.

— Συνήθειαι πανάρχαιαι.

Ἀπὸ τὴν πρῶτην ἀκόμη ἰδρυσιν τῶν πρῶτων ταχυδρομείων ἐθεσπίσθη τὸ ἀπόρητον τῶν ἐπιστολῶν. Ἀλλ' ἀκολούθως εἰ ἀνάγκαι τοῦ πολέμου καὶ αἱ ἀπαιτηθεῖσαι προφυλάξεις διὰ τὴν μὴ μετάδοσιν μυστικῶν εἰδήσεων, ἀνέστειλαν τὴν τήρησιν τοῦ ἀπορητέου τῶν ἐπιστολῶν μίᾳ χώρας, εἰς τὴν ὁποίαν διήρχον αἱ πολεμικαὶ ἐνέργειαι. Εἰς τὴν Ἰσπανίαν πρῶτην φορὰν κατὰ τοὺς μεγάλους πρὸ διακοσίων καὶ τριακοσίων ἐτῶν πολέμων της, εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν ἐλειτούργει διαμέρισμα, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον αὐστηρότατα ἐπρεπε νὰ ἐξετασθῆ κάθε ἔγγραφον ἐξερχόμενον τῆς Ἰσπανίας. Ἄλλως τε, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ἀπαντῶμεν τὴν ὀπαγόρυσιν τῆς μεταδόσεως νέων ἀπὸ τῆς μίᾳ εἰς τὴν ἄλλην χώραν. Διότι τί ἄλλο ἐσήμαιεν ἡ ἀποστολὴ σημειωμάτων ἐπάνω εἰς ἐκτοξευόμενα βέλη; Τὸ ἴδιον δὲν ἔκαμε καὶ ὁ Ἰστιάος, ὅταν ἐστειλεν εἰς τὸν Δαρειὸν μυστικὰς εἰδήσεις, χαραγμένας ἐπάνω εἰς τὸ ξυρισμένο κεφάλι τοῦ ὑψηρέτου του;

— Τὸ κομικὸν τῆς ὑπηρεσίας.

Μέσα δὲ εἰς τὴν κορυφατικὴν καὶ ἀφαντάστως πνευρωμένην ἐργασίαν τῶν οἱ χαλύβδινοι ταχυδρομικοὶ ὑπάλληλοι διασεδάξουν οὐχὶ σπανίως μὲ τὸ κομικὸν τῶν διαφορῶν διευθύνσεων τῶν ἐπιστολῶν. Συμβαίνει πολλάκις μερικοὶ ἀφηρημένοι νὰ λησμονοῦν νὰ ἐπιγράψουν τὸν φάκελλον τῆς ἐπιστολῆς των. Πέρσει τὸ κεντρικὸν ταχυδρομεῖον τῆς Νέας Ὑόρκης ἐδήλωσεν εἰς διάστημα

ἔτους 80 χιλ. τοιαύτας ἐπιστολάς ἀφηρημένων, 2 δὲ χιλιάδες ἐξ αὐτῶν περιεῖχον ἐπιταγὰς ἀξίας 90 χιλ. φράγκων.

Κομικώτατον ἐπίσης εἶναι πολλάκις καὶ τὸ λαβυρινθώδες σύναγμα τῶν ταχυδρομικῶν δειγμάτων, μέσα εἰς εἰδικὰ πελώρια πανέτρια. Πομάδες, λεβάνται, παντοῦφλες, εἶδη μπακαλικῆς, μετοξοτά, λατρικά, πολλάκις καὶ κόρβουνα καὶ βρωμερὰ πετσιὰ, ἀπαντῶσιν ἐν δημοκρατικῇ ἰσότητι εἰς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ μέρος. Ὁ τεταγμένος ὑπάλληλος θὰ τὰ χωρίσῃ ὅλα ἀναλόγως καὶ τὸ ταχύτερον θὰ τὰ ἀποστείλῃ ὅπου προορίζονται. Ἀλλὰ τί νὰ σὰς κάμῃ ὁ καυμένος αὐτὸς ὑπάλληλος, ὅταν πέρσει, μέσα εἰς τὰ κολι ποστὰλ τοῦ ταχυδρομείου τῆς Νέας Ὑόρκης, τῷδε καὶ μίαν ζωντανὴν χελώην, μὲ σωστὰ γραμματόσημα, κολλημένα εἰς τὸ καυκί της καὶ μὲ ἀκριβῆ διεύθυνσιν πρὸς κάποιον εἰς τὴν Βασιγκτώνα;

— Μία στατιστικὴ.

Καὶ διὰ νὰ ἐννιήσωμεν καλλίτερον τὴν φοβερὰν ταύτην ἐργασίαν τῶν ταχυδρομείων, πρέπει νὰ γνωρίζωμεν, ὅτι αἱ διὰ τοῦ ταχυδρομείου τῆς Βίρνης τῆς Ἑλβετίας ἐτησίως διερχόμεναι ἐπιστολαί, ἂν τεθῶσιν ἢ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης, θὰ ἀποτελέσωσι στήλην ὑψηλοτέραν τῶν 10 χιλ. μέτρων, μεγαλειότερον δηλ. ὕψος καὶ τῆς κεφαλῆς τῶν Ἰμολέων, τοῦ ὑψηλτέρου σημείου τῆς γῆς. Τὰ γραμματόσημα τῶν ἐπιστολῶν τούτων, τιθέμενα τὸ ἐν κοντὰ εἰς τὸ ἄλλο, θὰ ἀποτελέσωσι μέγα τετράγωνον ἐκτάσεως ἐνὸς ἑκταρίου, δηλ. 10 χιλ. τετραγ. μέτρων. Ἡ ὅλοεν ἀναπτυσσομένη πρόδος τοῦ ἀνθρώπου ἀπαιτεῖ τοιαῦτα κολοσσοῖα καὶ ἐκπληκτικὰ

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΛΑΙΩ ΕΚΕΙΝΟΝ ΠΟΥ ΓΕΛΑΙ...

Δὲν κλαίω 'κεῖνον ποῦ μπορεῖ
τὸν πόνο του νὰ λήῃ,
τὸ βάσανό του τὸ βαρὺ
καὶ φανερὰ νὰ κλαίῃ.

Ὅταν τὸ δάκρυ τὸ θερμὸ
ἀπὸ τὰ μάτια στάξῃ,
καταπραῖνει τὸν καῖμό,
τὸ στήθος ξεκουράζει.

Κλαίω ἐκεῖνον ποῦ πονεῖ
κ' ἔχει κρυφὸ τὸν πόνο,
γιατὶ δὲν πρέπει νὰ φανῇ!
'Εκεῖνον κλαίω μόνο,

ποῦναι τὰ πάθη του πολλὰ
κ' ἡ λύπη του μεγάλη
κι' ὅμως τὸν βλέπεις νὰ γελά,
γιὰ νὰ μὴ κλαῖνε οἱ ἄλλοι!

ΒΕΡΘΑ ΚΑΚΤΑΝΟΥ

ΓΝΩΜΑΙ

✧ Τρία πράγματα δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συγχωρήσωμεν ποτὲ εἰς κάποιον: τὸ κομὸν ποῦ μᾶς ἔκαμε, τὸ καλὸν ποῦ τοῦ ἐκόμαμεν, καὶ τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδυνήθημεν νὰ τοῦ κάμωμεν.

✧ Ἡ δυστυχία εἶναι ἐπίσης ἀναγκαῖα εἰς τὸν ἀνθρώπον, ὅσον καὶ ἡ σκιά εἰς τοὺς πίνεμας τῆς ζωγραφικῆς.

✧ Τὸ νὰ περιορίζῃ τις τὴν ζωὴν του, χωρὶς νὰ συνθλίβῃ τὴν καρδίαν του, ἰδοὺ τὸ μυστικὸν τοῦ νὰ εἶναι τις εὐτυχής.

✧ Ὁ ἠλίθιος δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι καλός.

✧ Ἡ διάκρισις ἀπαγορεύει τὰς ὀκληρὰς ἠρωτήσεις, ἢ εὐγένεια ἀπαγορεύει καὶ τὴν ὑπόνοιαν.

✧ Εἶναι προτιμότερον νὰ ἔχῃ τις ἀξίαν καὶ ἄς μὴ ἐπιτυγχάνῃ, πρὸ νὰ ἐπιτυγχάνῃ, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀξίαν.

✧ Μὴ προτιμᾶτε ποτὲ μίαν μεγάλην καλὴν πρόθεσιν ἀπὸ μίαν μικρὰν καλὴν πράξιν.

✧ Ἡ κολακεία εἶναι καθῶς ἡ σκιά δὲν μᾶς κάμνει οὔτε μεγαλειότερους οὔτε μικροτέρους.

ΑΠΟ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ;

ΤΙ ΦΡΟΝΟΥΝ ΚΑΙ ΤΙ ΛΕΓΟΥΝ

ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΟΙ

ΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΙ ΜΑΣ

Οι σύγχρονοι.

«Είναι πολύ δύσκολον πράγμα να είναι τις σήμερον *ιδανικός σύζυγος*. Ίσως δὲν ὑπάρχει στάδιον, τὸ ὁποῖον νὰ θέλῃ μεγαλειτέραν προπόνησιν. Εἰς τὸν καιρὸν, ὅπου αἱ γυναῖκες ὄφειλον ἑπακοῦν εἰς τὸν σύζυγον, ὅστις ἦτο δικτάτωρ τοῦ σπιτιοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας, ὁ ἀνὴρ ἤμποροῦσεν εὐκόλως νὰ παίξῃ τὸν ρόλον τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς οἰκογενείας. Τῷ ἤρκει νὰ ἐξασκῆ μὲ μετριοπάθειαν τὴν συζυγικὴν του ἐξουσίαν, τὴν ὁποίαν ἡ γυνὴ ἀνεγνώριζε μετ' εὐγνωμοσύνης.

» Ἄλλ' ἡ κοινωνία ἤλλαξεν. Ὁ ἀνὴρ, ἀντὶ ἐν τῷ γάμῳ νὰ εὐρίσκηται πρὸ μιᾶς ὑποτελοῦσας γυναίκας, ὁ πολιτισμὸς τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος τῷ προσφέρει μίαν καθ' ὅλα του ἰσὴν ὑπαρξίν, ζηλοτυποῦσαν διὰ τὰ δικαιώματα τοῦ ἄλλου καὶ εὐερέθιστον.

» Εἰς τὸν αἰῶνα, ποῦ ζῶμεν, οὐδεὶς δύναται νὰ παίξῃ ἐπιτυχῶς τὸν ρόλον τοῦ ἰδανικοῦ συζύγου, ἂν δὲν εἶναι ἐκ τοῦ λίχνου ἐπιπροητομασμένου. Μία κυρία ἐπικαλεῖται τῶν μητέρων τὴν φροντίδα καὶ τὰ ἐξορκίζει νὰ προετοιμάσουν τὰ ἄρρενα τέκνα των ὡς ἰδανικοὺς συζύγους τῶν μελλουσῶν νυμφῶν των. Ὡστε σήμερον ἡ πρώτη φροντίς τῆς μητρός ἐνὸς μικροῦ ἄρρενος εἶναι νὰ τὸν προετοιμάσῃ ἰδανικὸν σύζυγον.

» Ὁ πρῶτος ὄρος, τὸν ὁποῖον ὀφείλει νὰ εκπληροῖ ὁ ἰδανικὸς σύζυγος, εἶναι νὰ ἔχῃ σιδηρᾶν ὑγίαν. Ἡ ἐπίδρασις, τὴν ὁποίαν ἡ ὑγία ἐξασκεῖ εἰς τῆς συζυγικῆς ζωῆς ἐνὸς ἀνδρός, εἶναι μεγάλη. Ἀνὴρ, ὁ ὁποῖος εἶναι προσηβλημένος ἀπὸ χρονίαν δυσπεψίαν, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι κολῶς σύζυγος· ἐπίσης καὶ ἄλλοι πάσχοντες χρονίως νόσους, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἔχουν τὴν αὐτὴν διάθεσιν πάντοτε, ἢν ὀφείλει νὰ διατηρῆ ὁ πατὴρ ἐν τῇ μήμῃ τῶν τέκνων του. Ἀναπτύξτε λοιπὸν τὰς σωματικὰς δυνάμεις σας καὶ διατηρεῖτε ἀκμαῖον τὸν ὀργανισμόν σας· αὐτὸ εἶναι ὁ πρῶτος ὄρος τοῦ ἰδανικοῦ συζύγου.

» Ἐπειτα ἐρχεται ὁ χαρακτήρ. Ἄν ἡ ὑγία προδιαθέτῃ εἰς ἕνα καλὸν χαρακτήρα, ἐν τούτοις δὲν ἀποκλείεται ὁ κάτοχος αὐτῆς νὰ εἶναι κακοῦ χαρακτήρος. Δι' αὐτὸ προσπαθήσατε μὲ κάθε τρόπον, ὅπως δαμάσετε τὸν χαρακτήρα σας. Μὴ ἀφίνετε νὰ σὰς κυριαρχοῦν αἱ ἰδιοτροπίαί σας. Συνήθως οἱ ἄνδρες εἶναι θύματα τῆς ἀνατροφῆς, τὴν ὁποίαν ἔλαβον ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας. Αἱ μητέρες των μικρὰ τὰ ἐκείδουσιν πολὺ καὶ ἰκανοποιοῦν ὅλας τὰς ἰδιοτροπίας των. Αἱ ἰδιοτροπίαί των τότε ἦσαν μικραὶ καὶ ἀσημαντοί, ἀλλὰ μὲ τὴν ἡλικίαν οὐξάνουν. Ἐκείνας ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ ἡ μητέρα, ἀλλὰ τὰς ἄλλας δὲν θὰ δυνηθῆ νὰ ἀνεχθῆ ἡ σύζυγος.

» Σύζυγος ἰδιοτροπὸς εἶναι ἡ μεγαλειτέρα βίασος τῆς γυναικὸς του.

» Ἰδανικὸς σύζυγος ἐπρεπε ἐπὶ πολὺ νὰ διετέλεσεν ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῆς μητρός του, διὰ νὰ δυνηθῆ ἀνέτως νὰ εἰσελθῇ εἰς τὴν ἐπιρροὴν τῆς γυναικὸς του. Ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐπὶ πολὺ ἔμεινεν ἀνεξάρτητος, δὲν θὰ δυνηθῆ νὰ ἀντιληφθῆ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ παραιτηθῆ τῶν πραγμάτων, ἀνέσεων καὶ ἐλευθεριῶν, χάριν μιᾶς γυναικὸς, τῆς συζύγου του.

» Ἀλλὰ καὶ ἂν εἰς ἀνὴρ ἔχῃ ὑγίαν, χαρακτήρα καὶ ἦθος ἰδανικοῦ συζύγου, μὴ νομίσατε, ὅτι θὰ εἶναι ἰδανικὸς διὰ πᾶσαν τυχούσαν γυναῖκα. Πρέπει νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ εὐρῇ ἐκείνην, ἡ ὁποία δι' αὐτὸν θὰ εἶναι ἰδανικὴ, ἢτοι θὰ καταστήσῃ ὑπαρκτὴν τὴν ἰδανικότητα ἐκείνου.

» Διὰ νὰ τὴν εὐρῇ, πρέπει νὰ μάθῃ νὰ διαγινώσκῃ τὰς καλλονὰς τῆς καρδίας. Ὅπως ἂν ἕνας, ὅλως διόλου ἀδαῆς τοῦ ὄραίου, εἰσερχθῆ εἰς καλλιτεχνικὸν μουσεῖον, αὐτὸς δὲν θὰ δυνηθῆ νὰ ἐκλέξῃ οὐδ' ἐν καλλιτέχνῃμα, τοιοῦτόπως καὶ εἰς ἀνὴρ, μὴ γνωρίζων νὰ διακρίνῃ τὴν καλλοιὴν τῆς καρδίας τῶν γυναικῶν, θὰ εὐρεθῆ εἰς μίαν ἔρημον, τὴν ὁποίαν αὐτὸς μόνον θὰ φαντάζεται, διότι γύρω του θὰ ὑπάρχουν ἀφθοοὶ καλλοναί τῆς καρδίας. Ἐξασκηθῆτε λοιπὸν νὰ ἀντιλαμβάνεσθε τὴν καλλονὴν καρδιῶν, ἡ ὁποία εἶναι ἀπαραιοίητος.

Ἰδανικὸς σύζυγος δὲν ὑφίσταται.

«Τὸ χαριτωμένον «*Ἄπ' Ὁλα*» ἄς εὐσεβηθῆ νὰ καταχωρήσῃ καὶ τὴν γνώμην μου ἐπὶ τῆς ἐρωτήσεώς του: «Τίς ὁ ἰδανικὸς σύζυγος?»

» Ἐχω σχηματίσει τὴν πεποίθησιν, ὅτι σήμερον ἐκάστη κόρη εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἀπαιτήσεις, θεωρεῖ δ' ἐπομένως ἰδανικὸν σύζυγον ἐκεῖνον, ὅστις πληρέστατα συμφανερῆ μὲ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς. Ὅτι τοῦτο εἶναι ἀληθές, δὲν ὑπάρχει οὐδεμία ἀμφιβολία.

» Ἐκάστη κόρη, εἰς ὁποιαδήποτε κοινωνικὴν τάξιν καὶ ἂν ἀνήκῃ, εἰς ὁποία δὴποτε βαθμίδα διανοητικῆς ἀναπτύξεως καὶ ἂν εὐρίσκηται, ἔχει πάντοτε τὰς ἀπαιτήσεις τῆς καὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τούτων κατὰ τὸν γάμον θεωρεῖ εὐτυχίαν. Ζητεῖ ἄνδρα ὄρατον, ἔξυπνον, πεπαιδευμένον, οἰκονομικῶς εὐρωστον, ὑπομονητικὸν εἰς τὸ ἄκρον, ἃ-εὐ οἰκογενειακῶν ὑποχρεώσεων, νὰ κέκτηται μ' ἄλλους λόγους ὅλα τὰ καλὰ προσόντα, ἀδιάφορον καὶ ἂν αὐτὴ στερεῖται τοῦ παντός, θεωροῦσα, ὅτι ἐν τῇ εὐρέσει τῶν προσόντων τούτων εἶναι δυνατόν ν' ἀγαπήσῃ τὸν σύζυγόν τῆς.

» Αὐτὴ εἶναι ἡ πραγματικὴ, πλην πικρὰ ἀλήθεια. Ἐχομεν ὡς κανόνα νὰ ζητῶμεν συζύγους μόνον μὲ προσόντα, καὶ ταῦτα ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ συνταυτίζονται μὲ τὴν ἐπιθυμίαν μας. Καὶ τί γίνεται δυστυχῶς; Ἄλλαι μὲν ἐξ ἡμῶν, οἰκονομικῶς βεβαίως ἀνεξάρτητοι, φοβούμενα μὴ δὲν εὐρωσιν ἐν τῷ συζύγῳ τ' ἀπαιτούμενα παρ' αὐτῶν προσόντα, δὲν ὑπανδρεύονται, ἀλλὰ δέ, ὡς ἐπὶ τὸ πλῆστον ἐξ ἀνάγκης, τ' ἀποφασίζουσι.

» Καὶ ἡ ὑποφαινομένη, ἀνήκουσα εἰς τὴν χορείαν τῶν δεσποινίδων, ὁμολογῶ, ὅτι δὲν ἀποτελῶ ἐξαίρεσιν εἰς τὸν ὡς ἄνω κανόνα, θεωρῶ δ' ὡς ἐκ τούτου ἰδανικὸν σύζυγον ἐκεῖνον, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ἔχωσι πέρασιν αἱ ἀπαιτήσεις μου. Ἐν τοιαύτῃ καὶ μόνῃ περιπτώσει θὰ θεωρήσω ἑμαυτὴν ἐν ἀπολύτῳ εὐτυχίᾳ. Ἄλλ' ὅπως φαντάζομαι, ὅτι ἀπόλυτος εὐτυχία δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον, οὕτω μὲ βασανίζεσθαι καὶ ἡ σκέψις, ὅτι ἰδανικὸς σύζυγος ἐν τῇ πραγματικότητι δὲν ὑφίσταται.

» Α. Γιανν. »

Μόνον πνεῦμα.

«Ίσως γελάσετε μὲ τὴν ἰδιοτροπίαν μου, ἀλλὰ τὸ ἰδεῶδες τοῦ συζύγου στηρίζω μόνον εἰς τὸ πνεῦμά του. Θέλω νὰ εἶναι εὐφυῆς, πρὸ παντός, ἐξαιρετικῶς εὐφυῆς, ὄχι μέτριος. Θέλω τὸ πνεῦμά του νὰ εἶναι ὑπερβολικῶς ἀνεπτυγμένον· ὅσον ἀφορᾷ τὴν καρδίαν του, νομίζω, ὅτι ἡ διαμόρφωσις τῆς εἶναι ἔργον τῆς συζύγου. Ἐν πάσῃ περιπτώσει μοῦ φαίνεται, ὅτι μία καρδιά μᾶλλον εὐμάλακτος εἶναι μία καρδιά τὰ πάντα μαθοῦσα, μία καρδιά ἀπογοητευθεῖσα ὑπὸ τὰς νεανικὰς τρέλλας, μία καρδιά πεσοῦσα καὶ συναισθηανομένη τὴν πτώσιν τῆς ἀκριβῶς, διὰ νὰ τὴν ἐγείρω καὶ νὰ ἐννοήσῃ τὴν μεταβολήν. Θέλω ψυχὴν ἀτέλειδα ἐκ τοῦ κόρου, διὰ νὰ ἀναγινώσκω ἐν αὐτῇ τὴν ἐλπίδα διὰ τῆς θρησκείας. Θέλω ψυχὴν ἀποτροπιάσασαν τὴν ἡβονήν, διὰ νὰ τὴν γνωρίσω τὰς ἀγνάς τέρφεις τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς. Μοῦ εἶναι ἀδύνατον ἂν ἀποστρέφεται τὴν κοινωνίαν—ἢ διότι τὴν ἐβαρύνθη, ἢ διότι ἐπὶ κακῷ οὕτῃ μετέστρεψε τὴν εὐφυίαν του— ἀρκεῖ, ὅτι θὰ ἔχῃ ἀρκιτὸν πνεῦμα νὰ ἀντικαθιστᾷ τὰς ψευδεῖς τέρφεις τῆς μὲ τὰς ἀληθεῖς καὶ ἀγνάς τέρφεις τοῦ πνεύματος. Τοιοῦτον πνεῦμα βεβαίως θὰ κατοπτρίζεται εἰς ἔξυπνα μάτια, τὰ ὁποῖα, κατ' ἐμὲ, εἶναι καὶ τὰ ὄρατα. Οὐδέποτε τοιαύτη καρδιά—τόσον ἀπέχουσα τῆς πωρώσεως—δὲν θὰ κρύπτεται ὑπὸ ἐξωτερικῶν ἀποτρόπαιον. Ὅταν μάλιστα τὰ μάτια ἐκεῖνα ἀνοιχθοῦν εἰς τὸ κολόν, καὶ ἡ ψυχὴ ἐκείνου ὀρθωθῆ, πόσον μᾶλλον θὰ καλλυνθῆ καὶ τὸ ἐξωτερικὸν τὸ περικλιθεῖ αὐτά! Ὡ! θὰ εἶναι τότε ὁ μᾶλλον συμπαθὴς καὶ ἰδανικὸς τύπος δι' ἐμὲ.

» Εἰρ. Ἀσ. »

Ἡ ΜΟΝΩΣΙΣ

Τὴν μόνωσιν τὴν ἔψαλαν οἱ ποιηταὶ καὶ τῆς ἐξύμνησαν τὰ θέλητρα. Δὲν ἔχουν ἄδικον. Ἡ μόνωσις ἔχει καὶ τὰς καλλονὰς τῆς.

Ἐὰν εἶναι χρήσιμον νὰ διδαχθῆ τις νὰ ζῆ ἐν τῇ κοινωνίᾳ, εἶναι ἀκόμη χρησιμώτερον νὰ μάθῃ τις νὰ ζῆ καὶ ἐν τῇ μονώσει.

Καὶ τοῦτο εἶναι μία ἰκανότης, τὴν ὁποίαν ὀφείλομεν ν' ἀποκτήσωμεν, μὲ τὴν πεποίθησιν, ὅτι αἱ ἐπιπόλοιαι ψυχαί, αἱ παραδεδομέναι εἰς τὴν ἐπιπλαστον ζωὴν, τὴν ζωὴν τοῦ ἔξω, οὐδέποτε θὰ ἐπιρρωσθῶσι καὶ θὰ ἀναπτυχθῶσι τόσον διὰ τῆς πολυδαίδαλου ζωῆς των, ὅσον διὰ τῆς γονίμου μόνωσεως.

Ἡ μόνωσις μᾶ; διδάσκει νὰ σκεπτόμεθα, νὰ ἐπαρκῶμεν εἰς ἑαυτάς, ν' ἀποτελῶμεν ἡμεῖς αὐταὶ τὴν καλλιτέραν συντροφίαν μας. Ἡ μόνωσις ἐπὶ πλέον τονώνει ὅλας τὰς πνευματικὰς μας τάσεις καὶ μᾶ; καθιστᾷ μᾶλλον ἐνεργητικὰς, μᾶλλον χρησίμους καὶ πλουσίας εἰς γενναῖα ἀισθήματα.

Μόνοι μα; ἀνήκομεν καλλίτερον εἰς ἑαυτάς, διότι τὸ κοινωνικὸν ρεῦμα δὲν μᾶ; παρασύρει. Ἐν τῇ μονώσει ἡ ἠθικὴ μας ἀτομικότης ἐκδηλοῦται καλλίτερον.

Ὁλα τὰ μεγάλα ἔργα, ὅλαι αἱ γενναῖαι πράξεις, αἱ θυσίαι, προητομασθήσαν καὶ συνετελέσθησαν ἐν τῇ μονώσει. Αὕτη μᾶς ἀποδίδει τὴν γαλήνην καὶ τὴν ὑγίαν, τὴν ὁποίαν μᾶ; εἶχεν ἀφαρπάσει ὁ κοινωνικὸς στρόβιλος. Μᾶς διδάσκει νὰ σκεπτόμεθα, νὰ παρατηρῶμεν, νὰ ἀγαπῶμεν τὴν φύσιν, νὰ νικῶμεν τὰ πάθη μας.

Καὶ ὁμως γνωρίζω, ὅτι ἡ μόνωσις προξενεῖ τὴν φρίκην εἰς τὰς περισσοτέρας τῶν γυναικῶν. Ὅχι βέβαια ἡ ἀπόλυτος μόνωσις, ἀλλ' ἀκόμη καὶ αὕτη ἡ οἰκογενειακὴ ζωὴ ἐντὸς περιορισμένου περιβάλλοντος, μακρὰν σχέσεων καὶ κινήσεως.

Πολλοὶ νέαι σύζυγοι θεωροῦν ἑαυτάς θύματα, ὅταν ἐξ αἰτίας τῆς ἐργασίας τοῦ συζύγου των ἀναγκασθῶσι νὰ διαμένωσιν εἰς μικρὰς πόλεις καὶ μακρὰν πάσης κινήσεως. Πολλοὶ ἐξ ἡμῶν φαντάζονται τὴν εὐτυχίαν ἐν τῷ κοινωνικῷ δαιδάλῳ, εἰς κοσμικὰς συγκεντρώσεις ἐπανειλημμένας, εἰς τὴν ἀδιάκοπον ζωὴν ἐκτὸς τοῦ σπιτιοῦ. Ἐν τούτοις ἡ εὐτυχία ἡ ὄνειρευτὴ εἶναι ἡ εὐτυχία, τὴν ὁποίαν ζητοῦν οἱ ἐρωτευμένοι: μόνηρος ζωὴ δύο ὑπάρξων μακρὰν τοῦ κόσμου.

Ἐκεῖνη, ἡ ὁποία ζητεῖ τὴν εὐτυχίαν τῆς ἐκτός, εἰς τὰς παντοειδεῖς κοσμικὰς συγκεντρώσεις, ἐκεῖνη, ποῦ εἶναι λυπημένη τὴν ἡμέραν, ποῦ μένει σπῆτι ἐντὸς τῆς οἰκογενείας τῆς, οὕτε τὴν οἰκογενεῖαν τῆς ἀγαπᾷ, οὕτε τὸν σύζυγον. Αἰσθάνεται τὴν ψυχὴν τῆς πολὺ ριχὴν, πολὺ ἀβαθῆ, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ κολυμβήσῃ εἰς τὰ πελάγη τῆς εὐτυχίας, τὴν ὁποίαν παρέχει.

Ἡ ὑπέροχος κοσμικότης δὲν σημαίνει μόνον αὐτὸ, ἀλλὰ καὶ τι ἄλλο: ἀδυναμίαν τῆς συζύγου, τῆς οἰκοδεσποίνης, τῆς μητρός, νὰ δημιουργήσῃ αὐτὴ γύρω τῆς τὴν εὐτυχίαν καὶ νὰ καταστήσῃ αὐτὴ τὸ κέντρον, περὶ ὃ νὰ στρέφονται τὰ ἀγαπητὰ τῆς πρόσωπα καὶ ἡ διηνεκὴς πηγὴ ἀγάπης, φωτός, θάλπου.

Οἰκογένεια, τῶν ὁποίων αἱ οἰκοδεσποιναι προτιμῶσι τὸν κόσμον καὶ τὴν κίνησιν του ἀπὸ τὴν μεμετρημένην ζωὴν τοῦ σπιτιοῦ, δὲν εἶναι αἱ εὐτυχέστεραι.

Ἄλλως τε, μὴ λησμονῶμεν καὶ τοῦτο: ἡ κοσμικότης τόσον τοῦ ἀνδρός, ὅσον καὶ τῆς γυναικὸς, αἱ πικικλώνυμοι κοινωνικαὶ συγκεντρώσεις, ἡ ζωὴ τοῦ ἔξω, εἶναι πολὺ ὀλισθηρὰ καὶ φέρει πολλάκις εἰς οἰκογενειακὰ δράματα, εἰς καταστροφὰς.

‘Αλλά μετ’ ὀλίγον καθησύχασεν. Ὁ νέος ἐκεῖνος ἦτο πολὺ ἄσχημος. Ἡ μία πλευρὰ τοῦ προσώπου του ἦτο κατακόκκινη, μία μεγάλη οὐλὴ τοῦ ἐχώριζεν εἰς δύο τὴν παρεϊάν, ἐν ἀπὸ τὰ δύο του μάτια ἐφαίνετο ὀδρανές. Ὅχι, δὲν ἦτο ποτὲ ὁ νέος ἐκεῖνος ἢ πρώτη της γνωριμία. Θὰ ἦτο κάποιος δοῦλος τοῦ ὑποστατικοῦ.

Ἦουχη πλέον ἢ Μαρίκα ἐσηκώθη.

— Καλησπέρα, τοῦ λέγει ἀπὸ μακρὰν μὲ προσήνειαν.

Τότε εἶδε τὸ πρόσωπον τοῦ νέου νὰ πορφυροῦται.

— Καλησπέρα, δεσποινίς, ἀπήντησεν ἐκεῖνος μὲ δειλὴν φωνήν.

Καὶ ὁ χωρικός ἐστράφη, κατεβίβασε τὸ πρόσωπον καὶ διηθύνθη πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐξόδου, μακρὰν ἀπὸ τὴν δεσποινίδα.

— Εἰπέ μου, σὲ παρακαλῶ, τὸν ἠρώτησεν ἐκεῖνη, τίνας εἶναι αὐτὸ τὸ ὠραῖον ἄλογο;

— Τοῦ κυρίου Μπρουσκάιλ, ἀπήντησεν οὗτος μὲ τὸν ἴδιον τόνον τῆς φωνῆς.

— Μπᾶ! τοῦ κυρίου Μπρουσκάιλ; Ὁ κύριος εἶναι καλὰ;

— Μάλιστα, δεσποινίς.

— . . . Καὶ ὁ υἱὸς του εἶναι ἐπίσης καλὰ; ἠρώτησεν ἡ Μαρίκα, ἀφοῦ ἐδίστασε πρὸς στιγμήν.

Ὁ χωρικός ὅμως δὲν ἀπήντησε. Μὲ τὴν κεφαλὴν πάντοτε χαμηλωμένην, ἔκλεισε τὸν φράκτην.

Ἡ Μαρίκα τὸν εἶδε νὰ ἀπομακρύνεται βραδέως ὑπὸ τὰς ἰτέας, ἔπειτα ν’ ἀκολουθῆ τὸν ἀντικρυνὸν δρόμον, ἐκεῖνον ἀκριβῶς, τὸν ὁποῖον ἐν εὐτυχῆς δειλινὸν ἠκολούθει τὸ χοροφόρον ἀμάξι, συναποφέρον καὶ δύο καρδίας.

4. — Τίς ἐκ τῶν δύο.

— Ὁραία μου ξανθοῦλα, εἶναι λοιπὸν ἀλήθεια, ὅτι σ’ ἕνα-δύο μῆνες θὰ φύγῃς ἀπ’ ἐδῶ, διὰ νὰ πᾶς στὴν πρωτεύουσαν καὶ ἴσως γιὰ νὰ μὴ σὲ ξαναἰδῶ πειά;

Αὐτὰ τὰ λόγια ἐπανελάμβανε συχνὰ ἡ γραῖα κυρία Καλουμένη εἰς τὴν μικρὰν Μαρίκαν.

Ἦτο πολὺ περίεργος χαρακτήρ ἡ κυρία Καλουμένη τὴν στιγμήν, καθ’ ἣν ὄφειλε νὰ χαίρη, διότι εἶχεν εἰς τὸ πλευρόν της τὴν ὠραϊάν της ἐγγονήν, ἐλυπεῖτο μ’ ὅλα ταῦτα διὰ τὴν ἀναχώρησίν της, ἢ ὅποια οὔτε πολὺ προσεχῆς κἂν ἦτο.

— Ἄ! διατί ἤλθες; τῆς εἶπε μίαν ἡμέραν ἡ μάμμη εἰς κάποιαν παραφορὰν θλίψεως. Τοῦλάχιστον, ἂν δὲν ἤρχεσο, θὰ σὲ εἶχα λησμονήσει καὶ δὲν θὰ ἤθελε μοῦ προξενήσει νέαν λύπην ὁ ἀποχωρισμός σου. Ἐκτὸς ἂν ἔστεργες νὰ μείνης ἐδῶ πολὺ, πολὺ . . .

— Θὰ τὸ ἠθέλτε, γιαιά μου;

— Ἀκοῦς ἐκεῖ! πόση μεγάλη εὐτυχία θὰ ἦτο νὰ σὲ εἶχα κοντά μου, πολὺ κοντά μου! . . .

— Ἄ! τότε ἐλάτε μαζί μας στὴν πρωτεύουσαν.

— Στὴν πρωτεύουσαν! Χριστὲ καὶ Παναγιά! ν’ ἀφήσω τὰ ὠραῖα αὐτὰ χωράφια, τὰ ὑποστατικά, τὸ σπίτι αὐτό, ποῦ γεννήθηκα, ποῦ πανδρεύθηκα, ποῦ ἔζησα, γιὰ νὰ πάω σὲ μίαν δαιμονιώδη κίνησιν, σ’ ἕνα μέρος, ποῦ τόσο λίγο ἀγαπῶ!

Ἡ γιαιά ἐστενοχωρήθη, ἐπῆρε μίαν πρέζα ταμβάκο — ἦτο ἡ ψυχολογικὴ ἐκδήλωσις τῆς στενοχωρίας της — καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τοὺς ῥῶθυνας. Ἐπειτα ἐπανελάβεν:

— Ἄλλὰ δὲν μοῦ λέγεις ἄλλο πράγμα: ἀντὶ νὰ μὲ πάρης εἰς τὴν πρωτεύουσαν, διατί νὰ μὴ μείνης σὺ ἐδῶ; Ξεύρεις; ὑπάρχουν ἐδῶ εὐμορφα παλληκάρια, ὄλο υἱεῖα, νεῖα καὶ εὐμορφιά: προτίμησε ἕνα ἀπ’ αὐτὰ, ὅποιο σ’ ἀρέσει, ἀντὶ νὰ πάρης κάποιον πουδραρισμένο νέον τῆς πρωτεύουσας. . . Ἄλλως τε, ἔχω ὑπ’ ὄψιν μου γιὰ σὲ μερικὸς νέους, ὠραίους, πλουσίους.

— Ποῖον, παραδείγματος χάριν; ἠρώτησε μὲ νευρικὴν περιέργειαν ἡ Μαρίκα.

— Ποῖον; ἀλλὰ γιατί νὰ σοῦ τοὺς εἰπῶ, κακὴ, ἀφοῦ δὲν θὰ ἠθέλες κανένα ἀπ’ αὐτούς;

— Ποιὸς ξεύρει; ἐπιθύρουν ἡ Μαρίκα μὲ ἐρύθημα εἰς τὸ πρόσωπον.

— Ἀλήθεια; ἠρώτησεν ἡ μάμμη μὲ χαρὰν. Ὡ! αὐτὸ πόσον μ’ εὐχαριστεῖ! Ξεύρεις, ἂν θὰ νυμφευθῆς ἐδῶ καὶ μείνης κοντά μου, θὰ σοῦ εἶμαι πολὺ εὐγνώμων καὶ θὰ κάμω ὅ,τι ὑπεσχέθησιν σὴ μαμᾶ σου . . .

— Τί τῆς εἶπετε;

— Ὅτι εἰμποροῦσα νὰ σοῦ κάμω μίαν γενναίαν προκαταβολήν.

— Προκαταβολήν; τί ἐννοεῖτε;

— Κορίτσια τῆς ἡλικίας σου δὲν ἐνδιαφέρονται πολὺ γι’ αὐτὰ τὰ πράγματα, ἐν τούτοις πρέπει νὰ τὸ ξεύρης. Λοιπὸν, γνωρίζεις, ὅτι ἔχω κόρην πανδρευμένην μακρὰν τῆς κόρης αὐτῆς τὰ παιδιά καὶ σὺ εἶσθε οἱ μόνοι μου κληρονόμοι. Ἐν τούτοις, ἂν μὲ ἱκανοποιήσης, εἰς σὲ θὰ ἀφήσω τὸ μεγαλειότερον μέρος τῆς περιουσίας μου: τὸ σπίτι αὐτὸ καὶ ὅλα τὰ περιχώρα, ποῦ μποροῦν τὰ μάτια σου νὰ διοῦν.

Ἡ γραῖα ἦτο πλουσία βέβαια, ἀλλ’ ἦτο καὶ ὑπερβολικὴ κάπως εἰς τὰς ἐκφράσεις της.

— Γιαγιά, θέλετε λοιπὸν νὰ μὲ δελεάσετε;

— Διατί ὄχι; εἶμαι τοῦλάχιστον εἰλικρινής: θέλω νὰ ἐξαγοράσω τὴν ἀγάπην σου, τὴν συντροφίαν σου, μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ’ ἣν ὁ Θεὸς μὲ καλέσῃ ἐκεῖ ἐπάνω, κοντὰ στὸ παιδί μου. . .

Ἡ κόρη δὲν ἀπήντησεν, ἀλλ’ ἀντὶ ἀπαντήσεως ἡ καρδιά της ἤρχισε νὰ πάλλῃ ζωηρῶς. Ἄρά γε ἂν ἐνυμφεῦτο ἐκεῖνον! . . . Μὲ τὸν ὄρον ὅμως νὰ μὴ ἔμενε πλέον μὲ χωρικούς τρόπους. Τὴν δὲ σκέψιν αὐτὴν τὴν συνώδευσε μὲ μίαν ἐρώτησιν:

— Γιαγιά μου, θέλετε νὰ κάμωμεν ἕνα περίπατον ἕως εἰς τὸ ὑποστατικὸν τῆς κρήνης;

— Εἰς τὸ ὑποστατικὸν τῆς κρήνης μαζί σου; καὶ τί θὰ κάμωμεν ἐκεῖ;

— Ἀπλούστατα, θὰ περιπατήσωμεν, θὰ ἴδωμεν τὸ μέρος, τοὺς ποταμούς. Ἄ! εἶναι ὠραῖα ἐκεῖ κάτω.

— Ἔστω, ἀφοῦ τὸ θέλεις, δέχομαι.

— Λοιπὸν ἔμπρός, πᾶμε, ἀνεφώνησεν ἡ Μαρίκα μὲ νέον ἐρύθημα εἰς τὰς παρεϊάς.

— Τότε νὰ εἰπῶ νὰ ζεύξουν τὸ ἀμαξάκι.

Ἡ μητέρα τῆς Μαρίκας δὲν ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν τοῦ περιπάτου, αἱ δύο δὲ μόνοι, ἡ μάμμη καὶ ἡ ἐγγονή, ἀνέβησαν εἰς τὴν ἐτοιμασθεῖσαν ἀμαξάν. Ὁ περίπατος ἤρχισεν ἔτρεξαν τοῦλάχιστον ἡμισίαν ὥραν. Ἡ κόρη ἠρώτησεν:

— Εἶναι λοιπὸν τόσον μακρὰν τὸ ὑποστατικὸν τῆς κρήνης;

— Ὅχι, πολὺ πλησίον μας μάλιστα. ἀλλ’ ἐγὼ εἶπα εἰς τὸν ἀμαξᾶν νὰ κάμῃ τὸν γυρο, γιὰ νὰ ἴδῃς ὅλην τὴν περιχώρον μὲ τὰς ὠραίας ἐπαύσεις της.

Μετ’ ὀλίγον ἡ γιαιά ἐξηκολούθησε:

— Βλέπεις αὐτὸ τὸ ὠραῖο σπίτι; ἀνήκει εἰς ἕνα σπουδαῖον κληρονόμον.

— Ποῖον, γιαιά;

— Τὸν κύριον Πουπουλά.

Τὰ μάτια τῆς Μαρίκας ἐπιστράφησαν ἀπογοητευμένα.

— Ἐκεῖ κάτω ποῖος κάθεται; ἠρώτησεν ἡ νεῆνις μὲ κάποιαν ἐλπίδα.

— Καὶ αὐτοῦ κάθεται κάποιος νέος πλούσιος, ὁ κόμης Λαρτικᾶς.

(ἀκολουθεῖ)

Εφθασαν :
ΠΡΟΣΩΠΙΔΕΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ,
Montonnières, Πεταλοῦδες, Ταινία μετώπου, Ταινία πρὸς διαμόρφωσιν τῆς ρινός, **Loups,** Ζῶναι κλπ.
 Ἐπίσης εὐρίσκονται Κρέμαι Ἀφροδίτης ἀριθμ. 35 κατὰ τῶν κηλίδων καὶ πρὸς λεύκανσιν τοῦ προσώπου, **Suc de Laitue** ἀριθμ. 8 (λευκαίνει τὸ δέρμα καὶ κρατεῖ τὴν ποῦδραν), **Lotion de Beauté** ἀριθμ. 12 (διατηρεῖ τὴν δροσερότητα τοῦ δέρματος), **Fleurs de Neige** ἀριθμ. 88 (ρευστὴ ποῦδρα, ἣτις λευκαίνει τὸ πρόσωπον καὶ τὰ ντεκολτέ), καθὼς καὶ Κρέμαι ἀντιρρυτιδικαί, **Lotions ἐρυθρᾶ,** Ποῦδραι, Κραγιόν, Κρέμαι διὰ τὴν συγκράτησιν τῆς ποῦδρας, **Camomille Allemande** κλπ.
 εἰς τὸ **ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΟΡΑΙΟΤΗΤΟΣ**
 Μεγάλη ὁδός, ἀρ. 77. — Τηλέφωνον 1143.

Μαθήματα καθαριότητας.

Κατά τινα φυσιοδίη, τὰ πρῶτα μαθήματα τῆς καθαριότητος ἔδωσαν τὰ ζῷα εἰς τὸν ἄνθρωπον. Κατὰ τὸν ἐπιστήμονα τοῦτον, τὰ ζῷα ἐχρησιμοποίησαν κατὰ πρῶτον τὸν σάπωνα, τὸν σπόγγον καὶ μάλιστα τὴν βούρτσαν τῶν δοντιῶν. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὰ ζῷα καθαρίζονται διὰ τῆς γλώσσης των ὡς ψήκτρας, διὰ τῆς σιέλου των ὡς σαπουνάδας, διὰ τῆς οὐρᾶς των ὡς χειρομάκτρον. Ἐπὶ πλέον λούονται ὡς ἄκις εὗρουν εὐκαιρίαν. Οἱ πίθηκοι θέτουν εἰς κάρθρα τούτους... συναδέλφους των, ὅταν εὗροι δὲν τηρῶσι τακτικῶς τοὺς κανόνας τῆς καθαριότητος, παρατηρημένον δὲ εἶναι, ὅτι ὅσοι ἐξ αὐτῶν ἔχουν πάγων, δὲν σκύπτουν ποτὲ χάμω νὰ πιοῦν νερό, διὰ νὰ μὴ τὸν λερώσουν.

Μερικοὶ πάλιν ἀναφέρουν πιθήκους, οἵτινες ἐχρησιμοποιοῦν τὴν ὀδοντόβουρτσαν καὶ τὴν ὀδοντογλυφίδα μεθ' ἑκάστου γεύμα, ἀλλ' αὐτὸ ἐγένετο βέβαια κατόπιν μιμήσεως.

Πόσοι ἐν τούτοις ἀπὸ τὰ λογικὰ ζῷα παραμελοῦν εἰς βαθμὸν φρικώδη τὴν καθαριότητά των!

Ἡ μουσικὴ καὶ ὁ γραφικὸς χαρακτήρ.

Παρατηρήθη καὶ τοῦτο, ὅτι δηλαδὴ ἡ μουσικὴ ἔχει ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ γραφικοῦ χαρακτήρος. Τοῦτο τοῦλάχιστον διαπιστόναι καθηγητῆς τῆς Βιέννης.

Μετὰ πολλὰ πειράματα, ἀπεδείχθη, ὅτι ἄτομόν τι γράφει μεγάλους χαρακτήρας, ὅταν ἀκούη βαρεῖς μουσικὰς τόνους, γράφει λεπτοὺς χαρακτήρας, ὅταν ἀκούη τόνους λεπτοῦς. Φαίνεται, ὅτι οἱ βαρεῖς τόνοι χαλαροῦναι τοὺς μῦς τῶν χειρῶν, τὸ ἀντίθετον δὲ ἀποτελεῖται ἐπιφέρουν οἱ ὀξεῖς. Μερικοὶ δὲ ἄνθρωποι εἶναι τόσον εὐκαθεῖς εἰς τὴν μουσικὴν, ὥστε ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ὑψηλῶν ἤχων τῆς δὲν δύναται νὰ ἐξακολουθήσουν γράφοντες.

Γάμος ὑπὸ νεκροῦ.

Συνέβη τοῦτο εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ εἶναι ἀληθές: Ἰερεὺς τις, ἔχων μίαν κόρη, διετύπου πάντοτε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὴν στέψῃ αὐτός, ἀπαγγέλλων τὰς εὐχὰς τοῦ γάμου. Ἡ κόρη ἦτο μνηστευμένη, ὁ γάμος ὅμως ἐβράδυνεν. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ ἱερεὺς πίπτει ἀσθενῆς καὶ θνήσκει. Προνοητικῶς ὅμως ὡς ἦτο, προτοῦ ἀποθάνῃ βέβαια, ἐτέλεσε τὸν γάμον τῆς κόρης του, ἀπαγγέλλων τὰς εὐχὰς πρὸ ἑνὸς γραμμοφώνου.

Τὰ λοιπὰ τὰ φαντάζεσθε. Ὅταν αἱ προστοιμασίαι ἐτελείωσαν καὶ τὸ πένθος παρήλθεν, ἡ κόρη ἐστέφθη. Χρὴν ἱερέως ἐξετέλεσε τὸ γραμμόφωνον, ὁ δὲ πατήρ τῆς, καίτοι νεκρός, ἐξετέλεσε τὴν ἐπιθυμίαν του.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ εἰδικὸς περὶ τὴν χειρομαντίαν κύριος Jean Paul, δέχεται καθ' ἑκάστην εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ αἴθουσαν, Σταμπούλ, ἔναντι τοῦ Ὁθ. Ταχυδρομείου, Ἐρζερούμχαν, ἀρ. 9. Ὁ ἐπιστήμων οὗτος διὰ τῆς χειρομαντικῆς του δυνάμεως κατορθώνει νὰ ἐξακριβώσῃ τὰ παρόντα καὶ νὰ προῖδῃ τὰ μέλλοντα, καὶ νὰ μεταβάλῃ τὴν τύχην τῶν συμβουλευομένων αὐτόν. Ἡ χειρομαντία, ἡ ἀρχαιοτάτη τῶν ἐπιστημῶν, ἐπικυροῦται ἀπὸ τὴν ροήν τῶν αἰῶνων. Πρὸς διαπίστωσιν τῆς ἱκανότητος τοῦ ὡς ἄνω χειρομάντου, ἀποταθῆτε ἀπαξ πρὸς αὐτόν.

Τὴν π. Κυριακὴν ἐτελέσθη ἐν τῷ ἐν Μπέγιογλου ἱερῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος τεσσαρακονθήμερον ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον τῆς πολυκλαύστου Ἰωάννας Θ. Χατζοπούλου, μητρὸς τοῦ κ. Τζῶν Θ. Χατζοπούλου, ἐκμεταλλευτοῦ γαιανθρακωρυχείων. Ἡ μεταστάσα ἠτύχησε νὰ ἴδῃ μοναδικὴν στοργὴν τῶν δύο τέκνων τῆς, μεθ' ὧν ἦτο ζηλευτὸν σύμπλεγμα ἀγάπης καὶ λατρείας. Ἡ ἀμοιβαία αὕτη παραδειγματικὴ ἀφοσίωσις ἐνέπνευσε τὸν φίλον κ. Κωνστ. Ν. Μαρκόπουλον τοὺς κατωτέρω ὠραίους στίχους:

Μητέρα ποῦ λατρεύθηκε ἀπὸ τὰ δύο παιδιά της — παιδιά ποῦ δὲν χωρίσθηκαν ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της — μητέρα μὲ χαρίσματα ἀμέτρητα καὶ σπάνια, ἀφήκε τὴν ζωὴν αὐτὴν καὶ πῆγε σὴν οὐράνια, διὰ νὰ στέλλῃ ἀπ' ἐκεῖ, ποῦ εἶν' ἡ Τελειώτης, τὴν μητρικὴν τῆς τὴν εὐχὴν σὴν κόρη καὶ στὸ γυιό της... Τίτοιαν εὐχὴν γὰ φυλακτὸ ἐκείνος ποῦ κρατάει, εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς κάθε κακὸ σκορπάει...

Ὅποιος λατρεύθηκε πολὺ στὸν κόσμον ἔδωπέρα, — ὅπως λατρεύουν τὰ παιδιά μιὰ προσφιλεῖ μητέρα — ἀφίνει μνήμη ζωντανὴ καὶ ζῆ ὅπως Ἐκείνη στὰ ὄνειρα, σὴν σκέψιν τους, μὲ φλόγα ποῦ δὲν σβύνει! Δὲν ἔμπορεῖ ὁ θάνατος τὰ πάντα ν' ἀφαιρέσῃ· μένει ἡ ἀγάπη ἀσάλευτη καὶ δὲν ἀλλάζει θεοί...

Σ' αὐτὴ τὴν πρόσκαιρην ζωὴν τὰ ὄρφανὰ παιδιά της, ποῦ εἶναι τὸ παράδειγμα στοργῆς πρωτοφανοῦς, θάχοννε μόνην προσευχὴν καὶ ὄρακο τ' ὄνομά της, ὥσπου ξαναταμωθοῦν ἐκεῖ στοὺς οὐρανοὺς...

Κινηματογράφοι. Σινὲ Παλάς. Καθ' ἑκάστην ἡμερίδες ἀπὸ τῆς 3 μ. μ. καὶ ἑσπερίδες ἀπὸ τῆς 9 1/2 μ. μ. ὥρας. Αἰθουσα κομψὴ καὶ πολυτελής, πρόγραμμα πάντοτε ἐκλεκτὸν καὶ καλλιτεχνικόν. Πολεμικὰ γεγονότα, δράματα, κωμῆδαι.

Ἀμφιδέαιτρον. — Πλουσιώτατον πρόγραμμα κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην· ταινίαι ἐκλεκταὶ καὶ ἐπικαιροί, δράματα μεγίστου ἐνδιαφέροντος καὶ κωμῆδαι εὐφυέσταται. Ἡ διεύθυνσις τοῦ κινηματογράφου τούτου, ἐπιθυμοῦσα, ὅπως εὐαρεστήσῃ τὴν ἀφθόνως συρρέουσαν εἰς αὐτὸ καλὴν κοινωνίαν, συνέστησεν ὀρχήστραν ἐκ διαφόρων ὀργάνων, τελείως κατηρτισμένην, ἣτις παίζει ἐκλεκτὰ τεμάχια. Προτιμᾶτε τὸν κινηματογράφον τοῦ Ἀμφιδέαιτρον, διότι ἐξέχει πάντοτε τὸ πρόγραμμά του.

Ροαγιάλ. Ἡ μεγάλη αἴθουσα τοῦ «Βριστε» συγκεντρώνει καθ' ἑκάστην τὸν καλὸν κόσμον τῆς πρωτευούσης, χάρις εἰς τὸ ἐκλεκτὸν τοῦ πρόγραμμα καὶ τὴν καλὴν μουσικὴν. Οἱ ἀναγνώσται μας ἔχουν ἐκπτώσιν 50%, ἂν παρουσιάσων τὸ εἰς τὴν ὀπισθεν σελίδα δημοσιευόμενον δελτίον.

Κοσμογράφος (πρόφην Ἰπποδρόμιον). Πάντοτε ὠραῖαι καὶ ἐπικαιροὶ ταινίαι. Ἀερισμός, φωτισμός ἀπλετος· ἡ τελεία μουσικὴ καὶ ἡ κομψότης τῆς μεγάλης αἰθούσης του τὸν καθιστῶσι πολυσύχναστον ἐκλεκτοῦ κόσμου κέντρον. Εἴσοδος μόνον μὲ 70 παρ.

Χειμερινὸν θέατρον Καδὴ-κιοῖ. Σινεμά Ὀριαντάλ. Εἶναι ὁ βασιλεὺς τῶν κινηματογράφων. Τὸ πρόγραμμά του εἶναι ἀπόλαυσις. Αἱ θαυμάσιαι ταινίαι του συγκεντρώνουν καθ' ἑκάστην πλῆθος ἐκλεκτοῦ κόσμου. Ὅλοι στὸ «Σινεμά Ὀριαντάλ».

Πρόδον (Ταταούλων). Λειτουργεῖ κατὰ Κυριακὴν ἐν ἡμερίδι καὶ ἑσπερίδι εἰς εὐρύχωρον ἤλεκτροφωτιστον καὶ καλῶς ἀερισομένην αἴθουσαν. Πρόγραμμα πάντοτε ποικίλον, ἐκλεκτὴ μουσικὴ καὶ πρώτης τάξεως κυλισμὸν τὸν καθιστῶσι μοναδικῶν τῶν Ταταουλίων κέντρον. Κατὰ τὰ διαλείμματα ἐκλεκτὴ μανδολινάτα.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ Ἑλληνικῶν, Μαθηματικῶν καὶ Γαλλικῶν εἰς τιμὰς μετρίας. Μέθοδοι ἀποτελεσματικαί. Ἀπευθυντέον παρ' ἡμῶν; Π.Ε.813.

Ἀφίξεις. — Ἀφίκετο πρὸ τινος ἐκ Τραπεζοῦντος ἐν τῇ πόλει μας, προτιθέμενος, ὅπως διατρέψῃ κατὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον ἐνταῦθα, ὁ γνωστότατος τραπεζίτης κ. Ἀ. Καπαγιανίδης μετὰ τῆς εὐγενεσιότητος συζύγου του. Ἡ καλὴ κοινωνία τῆς πόλεώς μας μετὰ χαρᾶς ἐπανεῖδε τὸ εὐγενὲς ζεῖγος, ὅπερ περιβάλλει διὰ πολλῆς ἐκτιμῆσεως.

Πανήγυρις ναοῦ. — Μεγαλοπρεπέστατα καὶ κατανυκτικώτατα ἐτελέσθη τὸ Σάββατον ἡ πανήγυρις τοῦ ἐν Μπέγιογλου ἱεροῦ ναοῦ τῶν Εἰσοδίων τῆς Παναγίας. Τῆς θείας λειτουργίας προέστη ὁ χωροεπίσκοπος τῆς κοινότητος, παραστατούμενος ὑφ' ὄλου τοῦ κλήρου. Ἡ παρατηρηθεῖσα συρροὴ ὑπῆρξεν ὄντως μεγάλη, ἡ δὲ καθ' ὅλην τὴν ἀκολουθίαν ἐπικρατήσασα τάξις ἀληθῶς ἐξέπαινος. Ἐν τῷ σωλέῳ, εὐπρεπῶς διακοσμημένῳ διὰ πολυτελῶν ταπήτων, παρέστησαν πολλὰ ἐπιλεκτὰ μέλη τῆς ἡμετέρας καὶ ξένης κοινωνίας, ἐν οἷς καὶ ὁ ἐπιτετραμμένος τῆς Ἑλλάδος κ. Τσαμαδὸς μετὰ τοῦ γενικοῦ προξένου κ. Πεζᾶ, ὁ πρῶτος γραμματεὺς τῆς Ρουμανικῆς πρεσβείας, ἐκπροσωπῶν τὸν πρεσβευτὴν, οἱ βουλευταὶ κύριοι Β. Ὀρφανίδης, Βικτωρ Τσορμπατζόγλου καὶ Φύτος, ὁ πρόεδρος τῆς κεντρικῆς ἐφορίας Πανιζείρη βέης μετὰ τῶν λοιπῶν μελῶν αὐτῆς, ὁ σύμβουλος κ. Εὐελπίδης καὶ αἱ λοιπαὶ κοινοτικαὶ ἀρχαί. Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς θείας λειτουργίας, ἐγένετο ὑποδοχὴ τῶν ἐπισήμων, καθ' ἣν προσεφώνησε τὸν χωροεπίσκοπον, ἐξάρας τὸν ζήλόν του καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην τῆς κοινότητος, λίαν εὐγλωττος, ὁ πρόεδρος τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπιτροπῆς κ. Δ. Σωφρονιάδης, εἰς ὃν καὶ ἡ Α. Θεοφ. ἀπήνησε καταλλήλως. Οὕτω δ' ἔληξεν ἡ τελετὴ. Ἐπὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ τῆς τελετῆς ταύτης ἀξία παντὸς ἐπαίνου εἶναι τὰ μέλη τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ναοῦ, ἰδίᾳ δὲ ὁ ρέκτης καὶ φιλόκαλος διευθύνων γραμματεὺς τῆς ἐκκλησίας κ. Σταῦρος Νεόκοσμος, ὅστις μετ' ἀόκνου ζήλου ἐπεστέτησεν εἰς ὅλα καὶ ἐξησφάλισε τὴν τάξιν καὶ τὰς περιποιήσεις κατὰ τὴν ὑποδοχὴν, οὕτως, ὥστε οἱ παρευρεθέντες ν' ἀποκομίσωσι τὰς καλλιτέρας τῶν ἐντυπώσεων.

Θάνατος. — Μετὰ λύπης ἐπληροφορήθημεν τὸν ἐν Βουδαπέστη τῇ 18 Ὀκτωβρίου ἐπελθόντα θάνατον τοῦ ἀπὸ 48 ἐτῶν ἐγκρίτου μέλους, διδασκάλου καὶ ἐπιτρόπου τῆς αὐτόθι ὀρθοδόξου ἐκκλησίας Βασιλείου Τιαλίου. Δεκαεπταετῆς τὴν ἡλικίαν εἶχεν ἐγκατασταθῆ ἐκ Κοζάνης εἰς Βουδαπέστην μετὰ τοῦ πρεσβυτέρου τοῦ ἀδελφοῦ, τοῦ ἀοιδίμου καθηγητοῦ καὶ συγγραφέως Γεωργίου Τιαλίου, ἀποκτήσας δὲ τὴν οὐγγρικὴν ἰθαγένειαν, συνεδέθη μετὰ τῆς οὐγγρικῆς ἀριστοκρατίας, ἄνευ συζύγου αὐτοῦ ἀνηκούσης εἰς τὴν ἀρχαίαν οὐγγρικὴν εἰκογένειαν Κάρατσινι, θυγατρὸς δημάρχου τῆς Βουδαπέστης καὶ ἀδελφῆς τμηματάρχου ἐν τῷ οὐγγρικῷ ὑπουργεῖῳ τῶν Στρατιωτικῶν. Ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Βασιλείου Τιαλίου ἡ ὀρθόδοξος κοινότης τῆς Βουδαπέστης ἀπώλεσε πολὺτιμον παράγοντα καὶ οἱ ἐκ Βουδαπέστης δεσχόμενοι ὀμόδοξοι τὸν ἐν παντὶ πρόθυμον καὶ ἀδελον σιανειλήπτορα. Ἐκηδεύθη τῇ 20 Ὀκτωβρίου ἐν εἰλικρινεῖ ἐκδηλώσει θλίψεως πάντων τῶν ἐν Βουδαπέστη ὀρθοδόξων. Θαρμῶς συλλυπούμεθα τὴν τε σεβαστὴν χήραν κ. Ἐλένην Τιαλίαν καὶ τὰ τέκνα τοῦ ἀειμνήστου κ. Φίλιππον καὶ δεσπ. Ἐλεονώραν Τιαλίαν ἐπὶ τῇ πληξάσῃ αὐτοὺς συμφορᾷ.

Θεῖον κήρυγμα. — Πνεύματα ἐκκλησιαστικὰ παρηκολούθησε τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν τὸ ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Δημητρίου ἐν Ταταούλοις κήρυγμα τοῦ ἐφειτεινοῦ ἀποφοίτου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς κ. Φιλοκτ. Βλαχοπούλου. Ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν καὶ με ἀσυνήθη ρητορικὴν τέχνην ἀνέπτυξε τὸ βαρυσήμαντον θέμα περὶ ἠθικῆς καὶ συνειδήσεως. Γενικῶς ἐξεφράσθη ἡ ἐπιθυμία, ὅπως συχνότερον ἀκούσται ἀπὸ τοῦ ἐν Ταταούλοις ἄμβωνος ὁ κ. Φιλοκτ. Βλαχοπούλος.

ΑΒΡΑΑΜ Α. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΦΙΛΟΜΗΛΑ Κ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ
Ἐμνηστεύθησαν
ἐν Μπέγιογλου τῇ 27 Νοεμβρίου 1915.

Προτίμησις.

— Θάλετε μίαν σαμπάνιαν ακόμη;
— Προτιμῶ μία τουαλέττα...

Σπάνιον.

— Μοῦ εἶπαν, κύριε, ὅτι εἰσθε νυμφευμένοι.
— Μάλιστα, κυρία, ἀλλ' εἶμαι τόσο εὐτυχής, ὥστε πρὸς στιγμὴν πιστεύω, ὅτι εἶμαι ἄγαμος.

Ὁ ἔρως.

Ὁ ἔρως ἐξισώνει τὰς ἡλικίας καὶ συμβιβάζει τὰ διεστῶτα.

ΚΩΜΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ ΝΕΟΣ

Πρόσωπα:

Αὐτός.

Ἐκεῖνος.

Αὐτός. — Κάτι σὲ βλέπω σήμερα μὲ ρεδινγκότα καὶ ψηλὸ καπέλλο!

Ἐκεῖνος. — Μπᾶ! εἶσαι σὺ; καλημέρᾳ.

Αὐτός. — Καλημέρα. Φρεσκοξυρισμένος, καθ' ὅλα τέλειος.

Ἐκεῖνος. — Τί νὰ γίνῃ; ἦτο καθῆκον.

Αὐτός. — Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

Ἐκεῖνος. — Ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν.

Αὐτός. — Ἐπρεπε νὰ τὸ καταλάβω. Ἐξάπαντος κάποιος γνωστός...

Ἐκεῖνος. — Κάτι περισσότερο, εἰς στενωτάτος μου φίλος.

Αὐτός. — Τί μοῦ λές;

Ἐκεῖνος. — Βέβαια, τὸν ἀγαποῦσα, τὸν ἐκτιμοῦσα, ἦτο ἄλλος ἐγώ.

Αὐτός. — Ἐγνωρίζεσθε ἀπὸ πολλὰ χρόνια;

Ἐκεῖνος. — Βέβαια, περισσότερο ἀπὸ εἴκοσι.

Αὐτός. — Παλαιὰ λοιπὸν φιλία.

Ἐκεῖνος. — Παλαιοτάτη. Ἡμεθα συμμαθηταὶ εἰς τὸ γυμνάσιον.

Αὐτός. — Ἔτσι αἱ!

Ἐκεῖνος. — Ἐπειτα, ἐσπουδάσαμεν μαζί στὴν Εὐρώπη.

Αὐτός. — Τί ἐσπούδασε;

Ἐκεῖνος. — Ἐγὼ κατετάχην εἰς τὴν ἰατρικὴν, ἐκεῖνος προὔτιμησε νὰ γίνῃ μηχανικός.

Αὐτός. — Ἐπῆρε τὸ δίπλωμά του;

Ἐκεῖνος. — Βεβαίωτατα. Μὲ ἀριστα, μὲ ἐπαινοὺς, μὲ βραβεῖα.

Αὐτός. — Ὡστε ἦτο μεγαλοφυΐα.

Ἐκεῖνος. — Κάτι περισσότερο. Εἶχεν ἓνα μέλλον εὐρύτατον.

Αὐτός. — Ἦτο νέος;

Ἐκεῖνος. — Κατὰ πέντε ἔτη νεώτερος ἀπὸ ἐμέ.

Αὐτός. — Θὰ ἦτο λοιπὸν ἀσθενοῦς κράσεως.

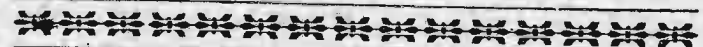
Ἐκεῖνος. — Ὅπως διόλου. Ἦτο νέος εὐρωστος, ὑγιής, ροδοκόκκινος, ὠραῖος, ὑγιής, ἐγκρατής.

Αὐτός. — Τότε λοιπὸν θὰ συνέβη κάτι κεραυνόβολον.

Ἐκεῖνος. — Ἀκριβῶς, εἶναι ἡ λέξις.

Αὐτός. — Καὶ δὲν ἠμπόρεσες τοῦλάχιστον σὺ νὰ ἀτοτρέψῃς τὸ μοιραῖον ὡς ἰατρός, ὡς φίλος; Θὰ σοῦ ἦτο δυνατόν.

Ἐκεῖνος. — Ἐστάθη ἀδύνατον. Τὸ πᾶν ἐτελείωσεν ἐντὸς τεσσαράκοντα ἡμερῶν.

ΟΙΚΟΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ καλλίστης οικογενείας ζητεῖ θέσιν. Διδασκαλία ἑλληνιστῶν καὶ γαλλιστῶν. Εἰδικὴ δι' ἐργόχειρα. Ἀπευθυντέον παρ' ἡμῖν.

ΝΕΑΝΙΣ γνωρίζουσα τὴν γαλλικὴν, γερμανικὴν καὶ τουρκικὴν, ζητεῖ θέσιν παρ' ὁμογενεῶν οικογενείᾳ. Ἀπευθυντέον παρ' ἡμῖν ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Ε. Π. Κ.

Οἱ καπνίζοντες ἄς προτιμῶσι

τὸ ΑΡΩΜΑΤΙΚΟΝ φυτέλιον

διὰ τσακμακόπετραν

τὸ παρασκευασθὲν

ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ χημικοῦ

κυρίου Πέτρου Ἀπέρη.

Ἀποκόψατε τὸ παρὸν δελτίον καὶ παρουσιάσατέ το εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ Κινηματογράφου.

Αὐτός. — Φαντάσου! Δηγήσου με τοῦλάχιστον τὰς λεπτομερείας. Ἀρχίζω νὰ ἐνδιαφέρωμαι διὰ τὸν νέον αὐτόν.

Ἐκεῖνος. — Τί νὰ σοῦ τὰ λέγω; Εἶναι κοινὰ. Εἶχε προσκληθῆ εἰς ἓνα σπίτι. Ἐδίδετο χορός.

Αὐτός. — Τὸ φαντάζομαι· θὰ τὴν ἄρπαξεν ἐκεῖ.

Ἐκεῖνος. — Τὸ ἤυρες.

Αὐτός. — Λοιπὸν.

Ἐκεῖνος. — Ὁ φίλος μου λοιπὸν ἐχώρεσε πολὺ μὲ πολλὰς δεσποινίδας, αἱ ὁποῖαι δὲν τὸν ἄφιναν στιγμὴν.

Αὐτός. — Ἀ! νὰ ἤξευραν τί κακὸ τοῦ ἔκαμναν!

Ἐκεῖνος. — Μετὰ τὸν χορὸν, εἰς ἓνα διάλειμμά του, ἐπῆγε στὸν μπουφέ νὰ πάρῃ ἓν ἀναψυκτικόν.

Αὐτός. — Ἀπρονοησία.

Ἐκεῖνος. — Συνωδεύετο μὲ μίαν χαριτωμένην κόρην.

Αὐτός. — Ἐπειτα;

Ἐκεῖνος. — Ἐπειτα ἔφυγεν ἀπὸ τὸν μπουφέ καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν τεχνητὸν κῆπον τοῦ σπιτιοῦ.

Αὐτός. — Συνωδεύετο πάντοτε ἀπὸ τὴν...

Ἐκεῖνος. — Βέβαια.

Αὐτός. — Τοῦλάχιστον αὐτὴ δὲν τοῦ ἔλεγε δύο λόγια.

Ἐκεῖνος. — Τοῦ εἶπε πολλά.

Αὐτός. — Ὑστερα;

Ἐκεῖνος. — Τὰ πράγματα ἠκολούθησαν καλπάζοντα τὸν δρόμον των καὶ ἰδοὺ με μετὰ σαράντα ἡμέρας καλοῦμαι εἰς τὴν ἐκκλησίαν...

Αὐτός. — Διὰ τὴν κηδεῖαν του. Δυστυχισμένον παιδί!

Ἐκεῖνος. — Ὅχι, καλέ, ἀλλὰ διὰ τὸν γάμον του!

(Μιμῆσις)

ΚΑΠΟΙΟΣ

